

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2019/1023

ze dne 20. června 2019

o rámcích preventivní restrukturalizace, o oddlužení a zákazech činnosti a opatřeních ke zvýšení účinnosti postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení a o změně směrnice (EU) 2017/1132 (směrnice o restrukturalizaci a insolvenční)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na články 53 a 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Cílem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu a odstranit překážky bránící uplatňování základních svobod, například volného pohybu kapitálu a svobody usazování, které vyplývají z rozdílů mezi vnitrostátními právními předpisy a postupy preventivní restrukturalizace, insolvence a oddlužení a zákazů činnosti. Tato směrnice, aniž by se dotýkala základních práv a svobod pracovníků, si klade za cíl odstranit uvedené překážky tím, že zajistí, aby životaschopné podniky a podnikatelé ve finančních obtížích měli přístup k účinným vnitrostátním rámcům preventivní restrukturalizace, které jim umožní pokračovat v činnosti, aby tak poctiví podnikatelé v úpadku nebo předlužení podnikatelé dostali po úplném oddlužení po uplynutí přiměřené doby druhou šanci a aby se zlepšila účinnost postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení, zejména s cílem zkrátit jejich trvání.
- (2) Restrukturalizace by měla dlužníkům ve finančních obtížích umožnit i nadále zcela nebo částečně pokračovat v podnikání, a to změnou složení, podmínek nebo struktury jejich majetku a závazků nebo jakékoliv části jejich kapitálové struktury, včetně prodeje majetku nebo částí podniku, nebo stanoví-li tak vnitrostátní právo, fungujícího podniku jako takového, jakož i provedením provozních změn. Nestanoví-li vnitrostátní právo výslovně jinak, měly by být provozní změny, jako je ukončení nebo změna smluv nebo prodej či jiné zcizení majetku, v souladu s obecnými požadavky, které pro tato opatření stanoví vnitrostátní právo, zejména pravidla občanského a pracovního práva. Se zárukami stanovenými ve vnitrostátním právu by rovněž měla být v souladu jakákoli kapitalizace dluhu. Rámce preventivní restrukturalizace by měly dlužníkům především umožnit, aby se včas a účinně restrukturalizovali a vyhnuli se tak úpadku, a tím se omezila zbytečná likvidace životaschopných podniků. Tyto rámce by měly napomoci předcházení ztrát pracovních míst a znalostí a dovedností a měly by maximalizovat celkovou hodnotu pro věřitele ve srovnání s tím, co by obdrželi v případě zpeněžení majetku podniku nebo v případě druhého nejlepšího alternativního scénáře, kdyby plán neexistoval, a pro vlastníky a ekonomiku jako celek.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 209, 30.6.2017, s. 21.

⁽²⁾ Úř. věst. C 342, 12.10.2017, s. 43.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 28. března 2019 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 6. června 2019.

- (3) Rámce preventivní restrukturalizace by měly také zabránit hromadění úvěrů se selháním. Dostupnosti účinných rámců preventivní restrukturalizace by zajistila, že budou podniknuty kroky dříve, než podniky přestanou splácet své úvěry, čímž by se pomohlo omezit riziko, že se z úvěrů stanou ve fázích cyklického poklesu úvěry se selháním, a zmírní by se nepříznivý dopad na finanční sektor. Pokud by existovaly preventivní rámce ve všech členských státech, ve kterých mají podniky své provozovny, majetek nebo věřitele, dalo by se zachránit významné procento těchto podniků i pracovních míst. V rámcich pro restrukturalizaci by měla být vyváženým způsobem chráněna práva všech zúčastněných stran včetně pracovníků. Zároveň by neživotaschopné podniky bez vyhlídky na přežití měly být co nejrychleji zlikvidovány. Není-li dlužník ve finančních obtížích ekonomicky životaschopný nebo nemůže-li být jeho ekonomická životaschopnost snadno obnovena, mohly by snahy o restrukturalizaci vést k urychlení a nahromadění ztrát na úkor věřitelů, pracovníků a dalších zainteresovaných stran, jakož i ekonomiky jako celku.
- (4) Mezi členskými státy existují rozdíly, pokud jde o škálu postupů, jež mají dlužníci ve finančních obtížích k dispozici za účelem restrukturalizace svého podnikání. Některé členské státy mají omezenou škálu postupů, která podnikům umožňuje provést restrukturalizaci až poměrně pozdě, v rámci insolvenčních řízení. V jiných členských státech je restrukturalizace možná v dřívějším stadiu, ale dostupné postupy nejsou tak účinné, jak by mohly být, nebo jsou velmi formální, zejména protože omezují používání mimosoudních ujednání. Preventivní řešení jsou v insolvenčním právu na vzestupu. Tento trend upřednostňuje přístupy, které mají na rozdíl od tradičního přístupu, jímž je likvidace podniku ve finančních obtížích, za cíl obnovit jeho zdraví, nebo alespoň zachránit ty jeho části, které jsou stále ekonomicky životaschopné. Kromě jiných přínosů pro ekonomiku pomáhá tento přístup často také zachovat pracovní místa nebo snížit ztráty pracovních míst. Míra zapojení soudních nebo správních orgánů nebo jimi jmenovaných osob v rámcich preventivní restrukturalizace se pohybuje v rozmezí od nulového nebo minimálního zapojení v některých členských státech až po plné zapojení v jiných. Podobně se mezi členskými státy liší také vnitrostátní předpisy, které podnikatelům poskytují druhou šanci, zejména tím, že jim přiznávají oddlužení u dluhů, které vznikly v průběhu jejich podnikání, a to co do trvání doby oddlužení i podmínek, za nichž lze oddlužení povolit.
- (5) V mnoha členských státech trvá déle než tři roky, než se mohou podnikatelé, kteří jsou v úpadku, ale jsou poctiví, oddlužit a začít znovu. V důsledku neefektivních rámců pro oddlužení a zákaz činnosti se musí podnikatelé přesunovat do jiných jurisdikcí, aby mohli využít možnost začít po uplynutí přiměřené doby znovu podnikat, což způsobuje značné další náklady jak jejich věřitelům, tak i podnikatelům samotným. Dlouhé zákazy činnosti, které často doprovázejí postup vedoucí k oddlužení, vytvářejí překážky, jež brání tomu, aby dotčená osoba mohla zahájit a provozovat samostatně výdělečnou, podnikatelskou činnost.
- (6) Příliš dlouhé trvání postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení v několika členských státech je důležitým faktorem způsobujícím nízkou míru výtěžnosti a odrazujícím investory od podnikání v jurisdikcích, kde hrozí, že budou tyto postupy trvat příliš dlouho a budou nepřiměřeně nákladné.
- (7) Rozdíly mezi členskými státy ve vztahu k postupům restrukturalizace, insolvence a oddlužení vedou k dalším nákladům pro investory při posuzování rizikovosti dlužníků, kteří se dostávají do finančních obtíží v jednom nebo více členských státech, nebo rizikovosti investice do životaschopných podniků ve finančních obtížích a dodatečným nákladům pro restrukturalizující se podniky, jež mají provozovny, věřitele nebo majetek v jiných členských státech. To je zejména případ restrukturalizace mezinárodních skupin společností. Mnoho investorů zažívá nejistotu ohledně insolvenčních pravidel nebo nebezpečí zdoluhavých či složitých insolvenčních řízení v jiném členském státě, což je hlavním důvodem, proč neinvestují nebo nevstupují do obchodního vztahu s protějškem mimo členský stát, ve kterém jsou usazeni. Tato nejistota má demotivující účinek, který brání svobodě usazování podniků a podpoře podnikání a poškozují řádné fungování vnitřního trhu. Zdroje nezbytné k posuzování rizik spojených s přeshraniční činností chybějí v převážné míře zejména mikropodnikům, malým a středním podnikům (dále jen „malé a střední podniky“).
- (8) Tyto rozdíly mezi členskými státy v postupech restrukturalizace, insolvence a oddlužení vedou k nerovným podmínkám pro přístup k úvěrům a k nesterénné míře výtěžnosti v různých členských státech. Vyšší míra harmonizace v oblasti restrukturalizace, insolvence, oddlužení a zákazů činnosti je tudíž nezbytná pro dobře fungující vnitřní trh obecně a pro funkční unii kapitálových trhů zvláště, stejně jako pro odolnost evropských ekonomik, a to i pro udržení a tvorbu pracovních míst.

- (9) Je také nutno snížit další náklady spojené s posuzováním rizik a přeshraničním vymáháním pohledávek věřitelů předlužených podnikatelů, kteří se přesunou do jiného členského státu, aby mnohem dříve dosáhli oddlužení. Rovněž je nezbytné snížit další náklady pro podnikatele vyplývající z nutnosti přesunout se do jiného členského státu, aby mohli využít oddlužení. Kromě toho překážky vyplývající z dlouhých zakázek činnosti souvisejících s úpadkem nebo předlužením podnikatele potlačují podnikání.
- (10) Jakákoli restrukturalizační operace, zejména pokud je velkého rozsahu a s významným dopadem, by měla být založena na dialogu se zainteresovanými stranami. Tento dialog by měl zahrnovat výběr opatření navržených v souvislosti s cíli restrukturalizační operace, jakož i alternativní možnosti, a měli by být náležitě zapojeni zástupci zaměstnanců, jak stanoví právo Unie a vnitrostátní právo.
- (11) Překážky uplatňování základních svobod se neomezují jen na čistě přeshraniční situace. Stále propojenější vnitřní trh, na kterém probíhá volný pohyb zboží, služeb, kapitálu a pracovníků a který má stále silnější digitální rozměr, znamená, že jen velmi málo podniků je čistě vnitrostátních, pokud se vezmou v úvahu všechny relevantní prvky, jako jsou jejich klientská základna, dodavatelský řetězec, rozsah činností nebo investorská a kapitálová základna. Dokonce i čistě vnitrostátní případy úpadku mohou mít dopad na fungování vnitřního trhu prostřednictvím tzv. dominového efektu úpadků, kdy úpadek jednoho dlužníka může vést k úpadku dalších firem v dodavatelském řetězci.
- (12) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848⁽⁴⁾ se zabývá otázkami příslušnosti, uznávání a vymáhání, rozhodného práva a spolupráce v přeshraničních insolvenčních řízeních, jakož i vzájemného propojení insolvenčních rejstříků. Jeho oblast působnosti pokrývá preventivní postupy, které přispívají k záchraně ekonomicky životaschopných dlužníků, jakož i postupy oddlužení pro podnikatele a jiné fyzické osoby. Uvedené nařízení se však nezabývá rozdíly mezi vnitrostátními právními předpisy upravujícími tyto postupy. Kromě toho nástroj omezený pouze na přeshraniční případy úpadku by neodstranil všechny překážky volného pohybu a pro investory by ani nebylo proveditelné, aby předem určovali přeshraniční nebo vnitrostátní povahu možných finančních obtíží dlužníka v budoucnosti. Je tedy nezbytné jít nad rámec problematiky soudní spolupráce a stanovit hmotněprávní minimální standardy postupů preventivní restrukturalizace i postupů vedoucích k oddlužení podnikatelů.
- (13) Touto směrnicí by neměla být dotčena oblast působnosti nařízení (EU) 2015/848. Měla by být s uvedeným nařízením v plném souladu a doplňovat je tím, že požaduje, aby členské státy zavedly postupy preventivní restrukturalizace splňující určité minimální zásady účinnosti. Nemění přístup uplatňovaný v uvedeném nařízení, který členskými státům umožňuje zachovat či zavést postupy, jež nesplňují podmínku zveřejnění oznámení podle přílohy A uvedeného nařízení. I když tato směrnice nevyžaduje, aby postupy v její působnosti splňovaly veškeré podmínky pro oznámení podle uvedené přílohy, má za cíl usnadnit přeshraniční uznávání těchto postupů a uznávání a vykonatelnost soudních rozhodnutí.
- (14) Výhodou uplatňování nařízení (EU) 2015/848 je, že poskytuje ochranu před nekalým přesunem místa, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, během přeshraničního insolvenčního řízení. V případě postupů, na něž se uvedené nařízení nevztahuje, by se měla rovněž uplatnit určitá omezení.
- (15) Je nezbytné snížit náklady na restrukturalizaci jak pro dlužníky, tak pro věřitele. Proto by se měly omezit rozdíly mezi členskými státy, které brání včasné restrukturalizaci životaschopných dlužníků ve finančních obtížích a možnosti oddlužení poctivých podnikatelů. Omezení těchto rozdílů by mělo přinést větší transparentnost, právní jistotu a předvídatelnost v rámci Unie. Také by to mělo maximalizovat výnosy pro všechny typy věřitelů a investorů a podpořit přeshraniční investice. Větší soudržnost postupů restrukturalizace a insolvence by rovněž měla usnadnit restrukturalizaci skupin společností bez ohledu na místo usazení jednotlivých členů skupiny v Unii.

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 19).

- (16) Odstranění překážek bránících účinné preventivní restrukturalizaci životaschopných dlužníků ve finančních obtížích přispívá k minimalizaci ztrát pracovních míst a ztrát hodnoty pro věřitele v dodavatelském řetězci, zachovává know-how a dovednosti, a tudíž prospívá širší ekonomice. Usnadnění oddlužení pro podnikatele by pomohlo zabránit jejich vyloučení z trhu práce a umožňuje jim znovu zahájit podnikání, přičemž se mohou poučit z předchozích zkušeností. Navíc, zkrácení postupů restrukturalizace by mělo za následek vyšší míru výtěžnosti pro věřitele, jelikož plynutí času by mělo za normálních okolností za následek pouze další ztrátu hodnoty dlužníka nebo dlužníka podnikání. Účinné postupy preventivní restrukturalizace, insolvence a oddlužení by konečně umožnily lepší posouzení rizik spojených s rozhodnutími o půjčkách a výpůjčkách a u insolventních nebo předlužených dlužníků by usnadnily korekci, což by minimalizovalo hospodářské a sociální náklady spojené s procesem snižování míry jejich zadlužení. Tato směrnice by měla poskytovat členským státům flexibilitu uplatňovat společné zásady při současném respektování vnitrostátních právních systémů. Členské státy by měly mít možnost ve svých vnitrostátních právních systémech ponechat nebo zavést jiné rámce preventivní restrukturalizace, než jaké jsou stanoveny v této směrnici.
- (17) Podniky, a zejména malé a střední podniky, jež tvoří 99 % všech podniků v Unii, by měly mít ze soudržnějšího přístupu na úrovni Unie prospěch. U malých a středních podniků existuje větší pravděpodobnost, že se dostanou do likvidace, než že u nich dojde k restrukturalizaci, protože musí nést náklady, které jsou ve srovnání s většími podniky neúměrně vyšší. Malé a střední podniky, zejména pokud čelí finančním obtížím, často nemají potřebné zdroje, aby se vypořádaly s vysokými náklady na restrukturalizaci a využily účinnější postupy restrukturalizace dostupné pouze v některých členských státech. Aby se tito dlužníci mohli snáze restrukturalizovat při nízkých nákladech, je rovněž nutno na vnitrostátní úrovni vypracovat komplexní kontrolní seznamy pro restrukturalizační plány, které jsou přizpůsobeny potřebám a specifikům malých a středních podniků, a zpřístupnit je na internetu. Kromě toho by měly být zavedeny nástroje včasného varování upozorňující dlužníky na naléhavou potřebu jednat, a to s přihlédnutím k tomu, že malé a střední podniky mají omezené zdroje na to, aby si mohly najmout znalce.
- (18) Při vymezování malých a středních podniků by členské státy měly náležitě zohlednit směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU⁽⁵⁾ nebo doporučení Komise ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků⁽⁶⁾.
- (19) Z působnosti této směrnice je vhodné vyjmout tyto dlužníky: pojišťovny a zajišťovny definované v čl. 13 bodech 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES⁽⁷⁾, úvěrové instituce definované v čl. 4 odst. 1 bodě 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013⁽⁸⁾, investiční podniky a subjekty kolektivního investování definované v čl. 4 odst. 1 bodech 2 a 7 nařízení (EU) č. 575/2013, ústřední protistrany definované v čl. 2 bodě 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012⁽⁹⁾, centrální depozitáře cenných papírů definované v čl. 2 odst. 1 bodě 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 909/2014⁽¹⁰⁾ a další finanční instituce a subjekty uvedené v čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU⁽¹¹⁾. Na tyto dlužníky se vztahuje zvláštní úprava, přičemž rozsáhlé pravomoci k zásahu v této souvislosti mají v jejich případě vnitrostátní orgány dohledu a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize. Členské státy by měly mít možnost vyjmout další finanční subjekty poskytující finanční služby, na které se vztahují srovnatelná opatření a pravomoci k zásahu.

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ze dne 26. června 2013 o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnice Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS (Úř. věst. L 182, 29.6.2013, s. 19).

⁽⁶⁾ Doporučení Komise ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36).

⁽⁷⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) (Úř. věst. L 335, 17.12.2009, s. 1).

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽⁹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ze dne 4. července 2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů (Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 909/2014 ze dne 23. července 2014 o zlepšení vypořádání obchodů s cennými papíry v Evropské unii a centrálních depozitářích cenných papírů a o změně směrnic 98/26/ES a 2014/65/EU a nařízení (EU) č. 236/2012 (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 1).

⁽¹¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 190).

- (20) Z obdobných důvodů je rovněž vhodné z působnosti této směrnice vyjmout veřejné subjekty podle vnitrostátního práva. Členské státy by rovněž měly mít možnost omezit přístup k rámcům preventivní restrukturalizace na právnické osoby, neboť finanční obtíže podnikatelů lze účinně řešit nejen pomocí postupů preventivní restrukturalizace, ale také pomocí postupů vedoucích k oddlužení nebo pomocí neformálních restrukturalizací na základě smluvních dohod. V členských státech s různými právními systémy, pokud má stejný druh subjektu odlišný právní status v těchto právních systémech, by tyto členské státy měly mít možnost uplatňovat na tyto subjekty jeden stejný režim. Rámcem preventivní restrukturalizace stanoveným podle této směrnice by neměly být dotčeny pohledávky a nároky vůči dlužníkovi vyplývající ze zaměstnaneckých systémů důchodového pojištění, pokud tyto pohledávky a nároky vznikly před restrukturalizací.
- (21) Předlužení spotřebitelů je záležitost velkého hospodářského a společenského zájmu a úzce souvisí se snižováním dluhového převisu. Kromě toho často nelze jasně rozlišit mezi dluhy, které vznikly podnikateli během výkonu obchodu, živnosti, řemesla nebo povolání, nebo které mu vznikly mimo tyto činnosti. Podnikatelé by nemohli účinně využít druhé šance, pokud by museli absolvovat samostatné postupy s různými podmínkami přístupu a dobami oddlužení, aby se zbavili svých dluhů vyplývajících z podnikání nebo jiných dluhů, které z podnikání nevyplynou. Z těchto důvodů, přestože tato směrnice neobsahuje závazná pravidla ohledně předlužení spotřebitelů, by bylo vhodné, aby členské státy ustanovení této směrnice týkající se oddlužení začaly co nejdříve uplatňovat i na spotřebitele.
- (22) Čím dříve může dlužník zjistit své finanční obtíže a přijmout vhodná opatření, tím vyšší je pravděpodobnost, že se vyhne hrozícímu úpadku, nebo – v případě podniku, jehož životaschopnost je trvale narušena – tím spíše a efektivněji bude proces jeho likvidace. Je proto nutné zavést jasné, aktuální, stručné a uživatelsky vstřícné informace o dostupných postupech preventivní restrukturalizace i o jednom nebo více nástrojích včasného varování, jež umožní motivovat dlužníky, kteří začínají mít finanční obtíže, k přijetí včasných opatření. Mechanismy včasného varování, jež mají podobu upozornění v případě, že dlužník neprovedl určité typy plateb, by mohly být aktivovány například neodvedením daní nebo příspěvků na sociální zabezpečení. Tyto nástroje by měly vytvořit buď členské státy, nebo soukromé subjekty, pokud je splněn stanovený cíl. Informace o nástroji včasného varování by členské státy měly zpřístupnit na internetu, například na zvláštní internetové nebo webové stránce. Členské státy by měly mít možnost nástroje pro včasné varování přizpůsobit v závislosti na velikosti podniku a stanovit zvláštní pravidla pro nástroje včasného varování pro velké podniky a skupiny, která zohlední jejich specifika. Tato směrnice by neměla zakládat jakoukoliv odpovědnost členských států za možné škody vzniklé prostřednictvím postupů restrukturalizace, jež jsou těmito nástroji včasného varování aktivovány.
- (23) V rámci úsilí podpořit zaměstnance a jejich zástupce by členské státy měly zajistit, aby měli zástupci zaměstnanců přístup k relevantním a aktuálním informacím týkajícím se dostupnosti nástrojů včasného varování, a měly by mít rovněž možnost poskytovat zástupcům zaměstnanců podporu při posuzování ekonomické situace dlužníka.
- (24) Dlužníkům, včetně právnických osob, a stanoví-li tak vnitrostátní právo, fyzických osob a skupin společností, by měl být k dispozici rámec restrukturalizace, aby mohli řešit své finanční obtíže v raném stadiu, kdy se zdá pravděpodobné, že lze zabránit jejich úpadku a zajistit životaschopnost jejich podnikání. Rámec restrukturalizace by měl být k dispozici dříve, než se dlužník podle vnitrostátních právních předpisů dostane do úpadku, a to než začne podle vnitrostátního práva splňovat podmínky pro zahájení kolektivního insolvenčního řízení, které obvykle znamená úplné zabavení majetku dlužníka a jmenování konkurzního správce. Aby se zamezilo zneužití rámců restrukturalizace, měly by být finanční obtíže dlužníka takové povahy, že by pravděpodobně vedly k jeho úpadku, a restrukturalizační plán by měl být schopen zabránit jeho úpadku a zajistit životaschopnost podniku.
- (25) Členské státy by měly mít možnost určit, zda se pohledávky, které jsou splatné nebo vzniknou poté, co bylo požádáno o zahájení postupu preventivní restrukturalizace nebo poté, co byl tento postup zahájen, zahrnou do opatření preventivní restrukturalizace nebo do přerušeni vymáhání individuálních nároků. Členské státy by měly mít možnost rozhodnout, zda má přerušeni vymáhání individuálních nároků účinek na úroky z pohledávek.

- (26) Členské státy by měly mít možnost zavést jako podmínku pro přístup k postupu preventivní restrukturalizace podle této směrnice test životaschopnosti. Tento test by se měl uskutečnit, aniž by došlo k nepříznivým důsledkům pro majetek dlužníka, což by mohlo mimo jiné zahrnovat přiznání dočasného přerušeni nebo bezodkladné provedení testu. Absence nepříznivých důsledků pro majetek dlužníka by však neměla bránit členských státům od dlužníka požadovat, aby svou životaschopnost prokázal na vlastní náklady.
- (27) Skutečnost, že členské státy mohou přístup k rámci restrukturalizace omezit ve vztahu k dlužníkům, kteří byli odsouzeni pro závažná porušení povinností v oblasti účetnictví a výkaznictví, by neměla členským státům bránit v tom, aby dlužníkům rovněž omezily přístup k rámcům preventivní restrukturalizace, pokud jsou jejich účetní knihy a záznamy neúplné nebo nedostatečné v takovém rozsahu, že není možné zjistit podnikatelskou a finanční situaci dlužníků.
- (28) Členské státy by měly mít možnost rozšířit působnost rámců preventivní restrukturalizace podle této směrnice na situace, v nichž se dlužník potýká s obtížemi nefinanční povahy, pokud tyto obtíže skutečně a vážně ohrožují současnou nebo budoucí schopnost dlužníka dostát svým splatným závazkům. Příslušný časový rámec pro určení toho, zda toto ohrožení existuje, by mohl být nastaven na období několika měsíců nebo i déle, aby byly zohledněny případy, kdy se dlužník potýká s obtížemi nefinanční povahy, jež ohrožují pokračování jeho činnosti a ve střednědobém horizontu jeho likviditu. Mohlo by se například jednat o situaci, kdy dlužník ztratil zakázku, která pro něj byla klíčová.
- (29) Aby se podpořila jejich účinnost a snížila se zpoždění a náklady, měly by součástí vnitrostátních rámců preventivní restrukturalizace být pružné postupy. Je-li tato směrnice prováděna v rámci pro restrukturalizaci ve formě více než jednoho postupu, měl by mít dlužník přístup ke všem právům a zárukám stanoveným touto směrnicí, aby se dosáhlo účinné restrukturalizace. S výjimkou případů, kdy tato směrnice vyžaduje povinné zapojení soudních nebo správních orgánů, by členské státy měly mít možnost omezit zapojení těchto orgánů na případy, kdy je to nezbytné a přiměřené s ohledem mimo jiné na cíl, kterým je ochrana práv a zájmů dlužníků a dotčených stran, a na cíl, kterým je snížení zpoždění a nákladů na postupy. Mohou-li podle vnitrostátního práva zahájit postup restrukturalizace věřitelé nebo zástupci zaměstnanců, nebo je-li dlužníkem malý a střední podnik, měly by členské státy vyžadovat jako podmínku pro zahájení tohoto postupu jeho souhlas a měly by také mít možnost rozšířit tento požadavek i na případy, kdy je dlužníkem velký podnik.
- (30) Aby se zabránilo zbytečným nákladům, byla zohledněna včasná povaha preventivní restrukturalizace a dlužníci byli motivováni žádat o preventivní restrukturalizaci v rané fázi svých finančních obtíží, měla by jim v zásadě být ponechána kontrola nad jejich majetkem a každodenním provozem jejich podniku. Jmenování odborníka na restrukturalizaci, aby dohlížel na činnost dlužníka nebo částečně převzal kontrolu nad každodenním provozem dlužníka, by nemělo být v každém případě povinné, ale mělo by se provádět případ od případu v závislosti na okolnostech případu nebo konkrétních potřebách dlužníka. Členské státy by však měly mít možnost určit, že jmenování odborníka na restrukturalizaci je za určitých okolností nezbytné vždy, například pokud dlužník využívá všeobecného přerušeni vymáhání individuálních nároků, restrukturalizační plán musí být potvrzen formou vnucení třídám, restrukturalizační plán obsahuje opatření dotýkající se práv pracovníků nebo se dlužník nebo jeho vedení dopustil trestného, podvodného nebo poškozujícího jednání v obchodních vztazích.
- (31) S cílem pomoci stranám jednat o restrukturalizačním plánu a vypracovat jej by členské státy měly stanovit povinné jmenování odborníka na restrukturalizaci, přizná-li soudní nebo správní orgán dlužníkovi všeobecné přerušeni vymáhání individuálních nároků, pokud je takový odborník zapotřebí k ochraně zájmů stran, musí-li být restrukturalizační plán potvrzen soudním nebo správním orgánem formou vnucení třídám, požádal-li o to dlužník nebo žádá-li o to většina věřitelů, a to za podmínky, že náklady a poplatky související s tímto odborníkem hradí věřitelé.

- (32) Dlužník by měl mít možnost využít ať již na základě rozhodnutí soudního nebo správního orgánu, nebo ze zákona dočasného přerušeni vymáhání individuálních nároků s cílem podpořit jednání o restrukturalizačním plánu, aby mohl pokračovat v činnosti nebo alespoň zachovat hodnotu svého majetku během jednání. Stanoví-li tak vnitrostátní právo, mělo by přerušeni uplatnitelné i ve prospěch třetích stran poskytujících zajištění, včetně ručitelů a poskytovatelů zajištění. Členské státy by však měly mít možnost stanovit, že soudní nebo správní orgány mohou přerušeni vymáhání individuálních nároků zamítnout, není-li nezbytné nebo nesplnilo-li by cíl, jímž je podpora jednání. Důvody k zamítnutí by mohly zahrnovat nedostatečnou podporu ze strany požadované většiny věřitelů, nebo stanoví-li tak vnitrostátní právo, faktickou neschopnost dlužníka dostát svým splatným závazkům.
- (33) V zájmu usnadnění a urychlení průběhu řízení by členské státy měly mít možnost stanovit pro existenci důvodů k zamítnutí přerušeni vyvratitelné domněnky, jestliže například dlužník vykazuje chování typické pro dlužníka neschopného dostát svým splatným závazkům, jako když se dostane do značného prodlení vůči pracovníkům, správci daně nebo orgánům sociálního zabezpečení nebo pokud se dlužník nebo současné vedení podniku dopustili finančního trestného činu, což vede k domněnce, že většina věřitelů by zahájení jednání nepodpořila.
- (34) Přerušeni vymáhání individuálních nároků by mohlo být všeobecné, neboť se vztahuje na všechny věřitele, nebo by se mohlo uplatňovat pouze na jednotlivé věřitele nebo kategorie věřitelů. Členské státy by měly mít možnost vyloučit některé pohledávky nebo kategorie pohledávek z působnosti přerušeni za přesně vymezených okolností, mimo jiné pohledávky zajištěné majetkem, jehož přemístění by neohrozilo restrukturalizaci podniku, nebo pohledávky věřitelů, jež by přerušeni nespravedlivě poškodilo, například prostřednictvím nenahrazené ztráty nebo snížení hodnoty zajištění.
- (35) S cílem zajistit spravedlivou rovnováhu mezi právy dlužníka a věřitelů by se přerušeni vymáhání individuálních nároků mělo uplatňovat nejvýše po dobu až čtyř měsíců. Složitější případy restrukturalizace však mohou vyžadovat více času. Členské státy by měly mít možnost stanovit, že v těchto případech může soudní nebo správní orgán povolit prodloužení počáteční délky trvání přerušeni. Pokud soudní nebo správní orgán nepřijme rozhodnutí o prodloužení doby přerušeni, nežli tato doba uplyne, mělo by přerušeni přestat platit po uplynutí doby přerušeni. V zájmu právní jistoty by celková doba přerušeni měla být omezena na dvanáct měsíců. Členské státy by měly mít možnost stanovit přerušeni na dobu neurčitou, pokud se dlužník dostane podle vnitrostátního práva do úpadku. Členské státy by měly mít možnost rozhodnout, zda se časová omezení stanovená podle této směrnice vztahují na krátké dočasné přerušeni trvajících do okamžiku, než soudní nebo správní orgán rozhodne o přístupu k rámci preventivní restrukturalizace.
- (36) Aby bylo zajištěno, že věřitelé neutrpí zbytečnou újmu, měly by členské státy stanovit, že soudní nebo správní orgány mohou přerušeni individuálního vymáhání nároků zrušit, pokud již nesplňuje cíl, jímž je podpora jednání, například je-li zřejmé, že pokračování v jednání nemá podporu požadované většiny věřitelů. Přerušeni by mělo být rovněž zrušeno, jsou-li jím věřitelé nespravedlivě poškozeni, pokud členské státy tuto možnost stanoví. Členské státy by měly mít možnost omezit zrušení přerušeni na situace, kdy věřitelé neměli příležitost být před jeho vstupem v platnost nebo před jeho prodloužením slyšeni. Rovněž by členské státy měly mít možnost stanovit minimální dobu, po kterou přerušeni zrušit nelze. Při stanovování toho, zda jsou věřitelé nespravedlivě poškozeni, by soudní nebo správní orgány měly mít možnost brát v úvahu, zda by se přerušením uchovala celková hodnota majetku, zda dlužník jedná ve zlém úmyslu nebo s úmyslem způsobit újmu nebo obecně působí proti legitimním očekáváním věřitelů jako celku.

- (37) Tato směrnice neobsahuje ustanovení o odškodnění nebo zárukách pro věřitele, jejichž zajištění v průběhu přerušení pravděpodobně ztratí na hodnotě. Jediný věřitel nebo třída věřitelů by byli nespravedlivě poškozeni přerušením vymáhání nároků například v případě, že by jejich pohledávky v důsledku přerušení byly nepříznivě ovlivněny v porovnání se situací, kdyby se přerušení neuplatňovalo, nebo je-li věřitel uveden do nevýhodnějšího postavení než ostatní věřitelé v podobné situaci. Členské státy by měly mít možnost stanovit, že kdykoli je konstatováno nespravedlivé poškození ve vztahu k jednomu nebo více věřitelům nebo k jedné nebo více třídám věřitelů, lze přerušení zrušit vůči těmto věřitelům nebo třídám věřitelů nebo vůči všem věřitelům. Členské státy by měly mít možnost rozhodnout, kdo je oprávněn o zrušení přerušení žádat.
- (38) Přerušení vymáhání individuálních nároků by rovněž mělo mít za následek odložení povinnosti dlužníka podat návrh na zahájení insolvenčního řízení, jež by mohlo skončit jeho likvidací, nebo zahájení takového řízení na žádost věřitele. Taková insolvenční řízení by, mimo řízení omezených ze zákona, jejichž jediným možným výsledkem je likvidace dlužníka, měla by rovněž zahrnout řízení, která by mohla vést k restrukturalizaci dlužníka. Odklad zahájení insolvenčního řízení na žádost věřitelů by se měl uplatnit nejen v případech, kdy členské státy stanoví všeobecné přerušení vymáhání individuálních nároků zahrnující všechny věřitele, ale i stanoví-li členské státy možnost přerušení vymáhání individuálních nároků pouze pro omezený počet věřitelů. Členské státy by však měly mít možnost stanovit, že insolvenční řízení lze zahájit na žádost orgánů veřejné moci, které nevystupují v úloze věřitele, ale ve veřejném zájmu, například státního zástupce.
- (39) Tato směrnice by neměla dlužníkovi bránit v tom, aby v rámci běžné podnikatelské činnosti hradil pohledávky nedotčených věřitelů a pohledávky dotčených věřitelů, jež vzniknou v průběhu přerušení vymáhání individuálních nároků. K zajištění toho, aby věřitelé s pohledávkami, které vznikly před zahájením postupu restrukturalizace nebo přerušením vymáhání individuálních nároků, nevyvíjeli na dlužníka tlak na uhrazení těchto pohledávek, které by jinak byly při provádění restrukturalizačního plánu kráceny, by členské státy měly mít možnost stanovit ve vztahu k těmto pohledávkám pozastavení platební povinnosti dlužníka.
- (40) Pokud dlužník vstoupí do insolvenčního řízení, někteří dodavatelé mohou mít smluvní práva, stanovená v tzv. klauzulích ipso facto, která je opravňují k ukončení smlouvy o dodávkách již jen z důvodu úpadku, přestože dlužník své závazky řádně splnil. Klausule ipso facto by mohly být uplatněny rovněž v případě, kdy dlužník požádá o opatření preventivní restrukturalizace. Pokud se tyto klauzule uplatní, když dlužník pouze jedná o restrukturalizačním plánu nebo žádá o přerušení vymáhání individuálních nároků, nebo v souvislosti s jakoukoli událostí spojenou s přerušením, může mít brzké ukončení negativní dopad na podnikání dlužníka a úspěšnou záchranu podniku. V těchto případech je tedy nezbytné, aby věřitelům nebylo povoleno uplatnit klauzule ipso facto, jež odkazují na jednání o restrukturalizačním plánu nebo na přerušení nebo na jakékoli podobné události spojené s přerušením.
- (41) Předčasné ukončení by ohrozilo schopnost podniku pokračovat v provozu během jednání o restrukturalizaci, zejména pokud jde o smlouvy o základních dodávkách, jako je plyn, elektřina, voda, telekomunikace a služby placené prostřednictvím karet. Členské státy by měly stanovit, že věřitelům, na které se přerušení vymáhání individuálních nároků vztahuje a jejichž pohledávky vznikly před přerušením a nebyly dlužníkem uhrazeny, není dovoleno odkládat plnění zásadních nesplněných smluv nebo tyto smlouvy ukončit, urychlit nebo jakýmkoli jiným způsobem upravovat během doby přerušení, pokud dlužník dodržuje své závazky z těchto smluv, které se stanou splatnými v průběhu přerušení. Nesplněnými smlouvami jsou například smlouvy o nájmu a licenční smlouvy, dlouhodobé dodavatelské smlouvy nebo franšízové dohody.
- (42) Tato směrnice by měla stanovit minimální standardy pro obsah restrukturalizačního plánu. Členské státy by však měly mít možno vyžadovat v restrukturalizačním plánu další vysvětlení, například pokud jde o kritéria, podle kterých byli věřitelé seskupeni, což může být relevantní v případě, kdy je dluh zajištěn pouze částečně. Členské státy by neměly mít povinnost požadovat posudek znalce týkající se hodnoty majetku, která musí být v plánu uvedena.

- (43) Věřitelé, na něž se vztahuje restrukturalizační plán, včetně pracovníků, a pokud to povoluje vnitrostátní právo, také držitelé majetkových podílů by měli mít právo hlasovat o přijetí restrukturalizačního plánu. Členské státy by měly mít možnost stanovit omezené výjimky z tohoto pravidla. Strany nedotčené restrukturalizačním plánem by neměly mít v souvislosti s plánem žádná hlasovací práva ani by neměla být požadována jejich podpora pro schválení jakéhokoli plánu. Pojem „dotčené strany“ by měl zahrnovat pouze pracovníky v postavení věřitelů. Rozhodnou-li se tudíž členské státy vyjmout pohledávky pracovníků z rámce preventivní restrukturalizace, neměli by být pracovníci považováni za dotčené strany. Hlasování o přijetí restrukturalizačního plánu by mohlo mít podobu formálního hlasovacího procesu nebo konzultace a dohody s požadovanou většinou dotčených stran. Pokud však má hlasování podobu dohody s potřebnou většinou, dotčeným stranám, které se na dohodě nepodílely, by mohla být nicméně nabídnuta příležitost k restrukturalizačnímu plánu se připojit.
- (44) Aby bylo zajištěno, že se s právy, která jsou zásadně podobná, zachází rovnocenně a že lze přijmout restrukturalizační plány, aniž by byla nepřiměřeně poškozena práva dotčených stran, mělo by být s dotčenými stranami zacházeno v oddělených třídách, jež odpovídají kritériím tvorby tříd podle vnitrostátního práva. Tvorbou tříd se rozumí seskupení dotčených stran pro účely přijetí plánu způsobem, který odráží jejich práva a senioritu jejich pohledávek a podílů. Přínejmenším by se zajištěnými a nezajištěnými věřiteli mělo být vždy zacházeno v oddělených třídách. Členské státy by však měly mít možnost vyžadovat vytvoření více než dvou tříd věřitelů, včetně různých tříd nezajištěných nebo zajištěných věřitelů a tříd věřitelů s podřízenými pohledávkami. Členské státy by rovněž měly mít možnost zařadit typy věřitelů, kteří nemají dostatečnou míru společných zájmů, například správce daně nebo orgány sociálního zabezpečení, do oddělených tříd. Členské státy by měly mít možnost stanovit, že zajištěné pohledávky lze rozdělit na zajištěné a nezajištěné části na základě ocenění zajištění. Členské státy by měly mít rovněž možnost stanovit zvláštní pravidla podporující takovou tvorbu tříd, ze které by měli prospěch nediverzifikovaní či jinak zvláště zranitelní věřitelé, jako jsou pracovníci nebo drobní dodavatelé.
- (45) Členské státy by měly mít možnost stanovit, že dlužníky, kteří jsou malými či středními podniky, lze z důvodu jejich relativně jednoduché kapitálové struktury vyjmout z povinnosti zařadit dotčené strany do oddělených tříd. V případech, kdy se malé či střední podniky rozhodly vytvořit pouze jednu hlasovací třídu a tato třída hlasuje proti plánu, měli by dlužníci mít možnost předložit jiný plán v souladu s obecnými zásadami této směrnice.
- (46) Členské státy by měly v každém případě zajistit, aby se ve vnitrostátním právu odpovídajícím způsobem řešily otázky, které jsou zvláště důležité pro účely tvorby tříd, jako jsou například pohledávky propojených stran, a aby vnitrostátní právo obsahovalo pravidla, která se zabývají podmíněnými pohledávkami a spornými pohledávkami. Členským státům by mělo být umožněno upravovat zacházení se spornými pohledávkami pro účely přidělení hlasovacích práv. Soudní nebo správní orgán by měl posoudit tvorbu tříd včetně výběru plánem dotčených věřitelů, když je restrukturalizační plán předložen k potvrzení. Členské státy by však měly mít možnost stanovit, že tento orgán může také posoudit tvorbu tříd v dřívější fázi, pokud navrhovatel plánu předem požádal o validaci nebo pokyny.
- (47) Vnitrostátní právo by mělo stanovit potřebné většiny, aby menšina dotčených stran v každé třídě nemohla bránit přijetí restrukturalizačního plánu, který nespravedlivě neomezuje jejich práva a zájmy. Bez pravidla o většině, které je závazné i pro nesouhlasící zajištěné věřitele, by včasná restrukturalizace v mnoha případech nebyla možná, například když je zapotřebí finanční restrukturalizace, ale podnik je jinak životaschopný. Aby bylo zajištěno, že budou mít strany při přijímání restrukturalizačních plánů vliv odpovídající hmotnému zájmu, který v podniku mají, měla by být požadovaná většina v každé třídě založena na výši pohledávek věřitelů nebo podílů vlastněných držiteli majetkových podílů. Členské státy by kromě toho měly mít možnost vyžadovat většinu podle počtu dotčených stran v každé třídě. Členské státy by měly mít možnost stanovit pravidla ohledně dotčených stran s hlasovacím právem, jež toto hlasovací právo nevykonají správným způsobem nebo nejsou zastoupeny, například pravidla umožňující zohlednění dotčených stran pro účely minimální požadované účasti nebo pro účely výpočtu většiny. Členské státy by měly mít rovněž možnost stanovit pro účely hlasování minimální požadovanou účast.

- (48) Potvrzení restrukturalizačního plánu soudním nebo správním orgánem je nezbytné, aby se zajistilo, že omezení práv věřitelů nebo podílů držitelů majetkových podílů je úměrné přínosům restrukturalizace a že tyto strany mají přístup k účinnému opravnému prostředku. Potvrzení je nutné zejména tehdy, pokud: existují nesouhlasící dotčené strany, restrukturalizační plán obsahuje ustanovení o novém financování nebo tento plán znamená ztrátu více než 25 % pracovní síly. Členské státy by však měly mít možnost stanovit, že potvrzení soudním nebo správním orgánem je rovněž nezbytné i v jiných případech. Potvrzení plánu, který znamená ztrátu více než 25 % pracovní síly, by mělo být nezbytné pouze tehdy, pokud vnitrostátní právo umožňuje, aby rámce preventivní restrukturalizace stanovily opatření, která mají přímý účinek na pracovní smlouvy.
- (49) Členské státy by měly zajistit, aby soudní nebo správní orgán mohl plán zamítnout, pokud bylo zjištěno, že omezuje práva nesouhlasících věřitelů nebo držitelů majetkových podílů buď pod úroveň, kterou by mohli přiměřeně očekávat, že obdrží v případě likvidace podniku dlužníka, a to buď postupným rozprodejem majetku, nebo prodejem fungujícího podniku, v závislosti na konkrétní situaci každého dlužníka, anebo pod nižší úroveň, kterou by mohli přiměřeně očekávat v případě druhého nejlepšího alternativního scénáře, pokud by restrukturalizační plán nebyl potvrzen. Je-li však plán potvrzen prostřednictvím vnučení třídám, je třeba uvést ochranný mechanismus, který byl v takovém scénáři použit. Pokud členský stát zvolí ocenění dlužníka za předpokladu trvání podniku, měla by se tato hodnota vzít na rozdíl od likvidační hodnoty v úvahu činnost dlužníka v dlouhodobějším horizontu. Hodnota za předpokladu trvání podniku je zpravidla vyšší než likvidační hodnota, protože je založena na domněnce, že podnik pokračuje ve své činnosti s minimálním narušením, má důvěru finančních věřitelů, akcionářů a klientů, nadále vytváří příjmy a omezuje dopady na pracovníky.
- (50) Zatímco soulad s testem nejlepších zájmů věřitelů by měl soudní nebo správní orgán posuzovat pouze v případě, že jsou z tohoto důvodu podány námitky proti restrukturalizačnímu plánu, aby se zabránilo tomu, že se oceňování bude provádět v každém případě, měly by členské státy mít možnost stanovit, že jiné podmínky pro potvrzení mohou být ověřovány z moci úřední. Členské státy by měly mít možnost doplnit další podmínky, které je třeba pro potvrzení restrukturalizačního plánu splnit, například zda jsou držitelé majetkových podílů přiměřeně chráněni. Soudní nebo správní orgány by měly mít možnost odmítnout potvrdit restrukturalizační plány, které nemají přiměřené vyhlídky zabránit úpadku dlužníka nebo zajistit životaschopnost podniku. Členské státy by však neměly mít povinnost zajistit, aby toto posouzení bylo prováděno z moci úřední.
- (51) Oznámení všem dotčeným stranám by mělo být jednou z podmínek pro potvrzení restrukturalizačního plánu. Členské státy by měly mít možnost určit si formu oznámení a okamžik, kdy má být oznámení uskutečněno, jakož i přijmout ustanovení o tom, jak má být pro účely oznámení zacházeno s neznámými pohledávkami. Měly by mít možnost stanovit, že o restrukturalizačním plánu musí být informovány nedotčené strany
- (52) Splnění testu „nejlepších zájmů věřitelů“ by mělo být chápáno tak, že žádný nesouhlasící věřitel nebyl na základě restrukturalizačního plánu v nevýhodnějším postavení, než by tomu bylo buď v případě likvidace – ať už postupným rozprodejem majetku, nebo prodejem fungujícího podniku, nebo v případě druhého nejlepšího alternativního scénáře, pokud by restrukturalizační plán nebyl potvrzen. Členské státy by měly mít možnost vybrat si při provádění testu „nejlepších zájmů věřitelů“ ve vnitrostátním právu jednu z těchto prahových hodnot. Tento test by se měl použít v každém případě, kdy musí být plán potvrzen, aby byl závazný i proti vůli nesouhlasících věřitelů nebo případně nesouhlasících tříd věřitelů. V důsledku testu nejlepších zájmů věřitelů by mohly členské státy v případě, kdy mají veřejní institucionální věřitelé podle vnitrostátního práva privilegované postavení, stanovit, že plán nemůže ukládat úplné nebo částečné zrušení jejich pohledávek.
- (53) Ačkoli by měl být restrukturalizační plán vždy přijat, jestliže jej podporuje požadovaná většina v každé dotčené třídě, mělo by být i přesto možné restrukturalizační plán, který není podporován požadovanou většinou v každé dotčené třídě, na návrh dlužníka nebo s jeho souhlasem potvrdit soudním nebo správním orgánem. V případě právnické osoby by členské státy měly mít možnost rozhodnout, zda má být pro účel přijetí nebo potvrzení restrukturalizačního plánu za dlužníka považována správní rada právnické osoby nebo určitá většina akcionářů nebo držitelů majetkových podílů. Aby byl plán v případě vnučení třídám potvrzen, měla by jej podpořit většina hlasujících tříd dotčených stran. Alespoň jedna z těchto tříd by měla být třídou zajištěných věřitelů nebo mít přednost před třídou běžných nezajištěných věřitelů.

- (54) Mělo by být možné, aby pokud většina hlasujících tříd nepodpoří restrukturalizační plán, mohl být plán přesto potvrzen, pokud jej podporuje nejméně jedna dotčená nebo poškozená třída věřitelů, která při ocenění dlužníka za předpokladu trvání podniku obdrží platbu nebo si ponechá jakýkoli podíl, nebo stanoví-li tak vnitrostátní právo, u které lze obdržení platby nebo ponechání si jakéhokoli podílu přiměřeně předpokládat, pokud by se použilo normální pořadí priorit při likvidaci podle vnitrostátního práva. V tomto případě by členské státy měly mít možnost zvýšit počet tříd, které jsou potřebné ke schválení plánu, aniž by bylo nutně vyžadováno, aby podle vnitrostátního práva všechny tyto třídy při ocenění dlužníka za předpokladu trvání podniku obdržely platbu nebo si ponechaly jakýkoli podíl. Členské státy by však neměly vyžadovat souhlas všech tříd. Při existenci pouze dvou tříd věřitelů by tedy měl být považován za dostačující souhlas alespoň jedné z nich, jsou-li splněny podmínky pro vnučení třídám. Poškozením věřitele by se mělo rozumět, že se snižuje hodnota jeho pohledávek.
- (55) V případě vnučení třídám by členské státy měly zajistit, aby nesouhlasící třídy dotčených věřitelů nebyly na základě navrženého plánu nespravedlivě poškozeny, a členské státy by měly těmto nesouhlasícím třídám poskytnout dostatečnou ochranu. Členské státy by měly mít možnost chránit nesouhlasící třídu dotčených věřitelů zajištěním toho, aby s ní bylo zacházeno alespoň stejně příznivě jako s jakoukoli jinou třídou stejné priority a příznivěji než s jakoukoli třídou s nižší prioritou. Alternativně by tak členské státy mohly chránit nesouhlasící třídu věřitelů tím, že zajistí, aby byla tato nesouhlasící třída vyplacena v plné výši, má-li jakákoli třída s nižší prioritou na základě restrukturalizačního plánu obdržet nebo si ponechat jakýkoli podíl (tzv. pravidlo absolutní priority). Členské státy by měly mít prostor pro uvážení při provádění konceptu platby v plné výši, a to i ve vztahu k načasování platby, pokud jsou jistina pohledávky a v případě zajištěných věřitelů hodnota zajištění chráněny. Členské státy by rovněž měly mít možnost rozhodnout o volbě rovnocenných prostředků, jimiž by mohla být původní pohledávka plně uspokojena.
- (56) Členské státy by měly mít možnost odchýlit se od pravidla absolutní priority, například pokud se má za to, že je spravedlivé, aby si držitelé majetkových podílů na základě plánu určité podíly ponechali i přesto, že třída s vyšší prioritou musí akceptovat určité snížení svých pohledávek, nebo aby základní dodavatelé, na něž se vztahuje ustanovení o přerušení vymáhání individuálních nároků, byli vyplaceni před třídami věřitelů s vyšší prioritou. Členské státy by měly mít možnost zvolit, který z výše uvedených ochranných mechanismů zavedou.
- (57) Ačkoli by oprávněné zájmy akcionářů nebo jiných držitelů majetkových podílů měly být chráněny, členské státy by měly zajistit, aby tito nemohli nepřiměřeně bránit přijímání restrukturalizačních plánů, které by vedly k obnovení životaschopnosti dlužníka. Členské státy by měly mít možnost použít k dosažení uvedeného cíle různé prostředky, například to, že držitelům majetkových podílů neudělí právo hlasovat o restrukturalizačním plánu a že přijetí restrukturalizačního plánu nepodmíní souhlasem držitelů majetkových podílů, kteří by po ocenění podniku neobdrželi žádnou platbu ani jiné plnění, pokud by se použilo normální pořadí priorit při likvidaci. Pokud však mají držitelé majetkových podílů právo hlasovat o plánu restrukturalizace, soudní nebo správní orgán by měl být s to plán potvrdit uplatněním pravidel vnučení třídám bez ohledu na nesouhlas jedné nebo více tříd držitelů majetkových podílů. Členské státy, které držitele majetkových podílů vyloučí z hlasování, by neměly mít povinnost ve vztahu mezi věřiteli a držiteli majetkových podílů uplatňovat pravidlo absolutní priority. Jiným možným způsobem zajištění toho, že držitelé majetkových podílů nepřiměřeně nebrání přijímání restrukturalizačních plánů, by mohlo být to, že by restrukturalizační opatření, která se přímo dotýkají práv držitelů majetkových podílů a která musí být schválena valnou hromadou akcionářů podle práva obchodních společností, nepodléhala požadavkům na nepřiměřeně vysokou většinu a držitelé majetkových podílů by neměli pravomoci ve vztahu k restrukturalizačním opatřením, která se přímo nedotýkají jejich práv.
- (58) Pokud existuje několik tříd majetkových podílů s různými právy, může být zapotřebí více tříd držitelů majetkových podílů. Držitelé majetkových podílů v malých a středních podnicích, kteří nejsou pouhými investory, ale jsou vlastníky podniku a podílejí se na něm dalšími způsoby, například prostřednictvím svých manažerských znalostí, nemusí mít za takových podmínek motivaci k restrukturalizaci. Proto by mělo vnučení třídám zůstat pro dlužníky, kteří jsou malými a středními podniky, nepovinné.
- (59) Restrukturalizační plán by měl pro účely svého provádění umožnit, aby držitelé majetkových podílů v malých a středních podnicích přispěli k restrukturalizaci nepeněžitou formou, například zkušenostmi, dobrým jménem či obchodními kontakty.

- (60) Během postupů preventivní restrukturalizace by měli pracovníci požívat plné ochrany podle pracovního práva. Zejména by touto směrnicí neměla být dotčena práva pracovníků zaručená směrnicemi Rady 98/59/ES⁽¹²⁾ a 2001/23/ES⁽¹³⁾ a směrnicemi Evropského parlamentu a Rady 2002/14/ES⁽¹⁴⁾, 2008/94/ES⁽¹⁵⁾ a 2009/38/ES⁽¹⁶⁾. Povinnosti týkající se informování zaměstnanců a konzultace s nimi podle vnitrostátního práva, kterým se provádí uvedené směrnice, zůstávají zcela nedotčeny. Patří sem povinnost informovat zástupce zaměstnanců o rozhodnutí využít rámec preventivní restrukturalizace v souladu se směrnicí 2002/14/ES a projednat je s nimi.
- (61) Zaměstnancům a jejich zástupcům by měly být poskytnuty informace o navrženém restrukturalizačním plánu v rozsahu stanoveném právem Unie, aby mohli provést hloubkovou analýzu jednotlivých scénářů. Navíc by zaměstnanci a jejich zástupci měli být v nezbytném rozsahu zapojeni, aby byly naplněny konzultační požadavky stanovené v právu Unie. Vzhledem k potřebě zajistit přiměřenou úroveň ochrany pracovníků by členské státy měly mít povinnost vyjmout nesplacené pohledávky pracovníků z působnosti jakéhokoli přerušování vymáhání individuálních nároků bez ohledu na to, zda tyto pohledávky vznikly před vydáním nebo po vydání rozhodnutí o přerušování. Přerušování vymáhání nesplacených pohledávek pracovníků by mělo být povoleno pouze u takových částek a na takovou dobu, u nichž je splacení těchto pohledávek účinně zaručeno na obdobné úrovni jinými prostředky podle vnitrostátního práva. Pokud vnitrostátní právo stanoví omezení odpovědnosti záručních institucí, ať už se jedná o délku záruky, nebo o částku vyplácenou pracovníkům, měli by být pracovníci schopni své pohledávky za případný rozdíl vymáhat na zaměstnavateli i během doby přerušování. Alternativně by členské státy měly mít možnost vyloučit pohledávky pracovníků z působnosti rámců preventivní restrukturalizace a stanovit jejich ochranu podle vnitrostátního práva.
- (62) Pokud restrukturalizační plán předpokládá převod části podniku nebo závodu, měla by být práva zaměstnanců vyplývající z pracovní smlouvy nebo z pracovního poměru, zejména právo na mzdu, zajištěna v souladu s články 3 a 4 směrnice 2001/23/ES, aniž by byla dotčena zvláštní pravidla použitelná v případě insolvenčního řízení podle článku 5 uvedené směrnice, a zejména možnosti stanovené v čl. 5 odst. 2 uvedené směrnice. Touto směrnicí by neměla být dotčena práva na informování a konzultace, jež jsou zaručena směrnicí 2002/14/ES, včetně informování a konzultací ohledně rozhodnutí, která pravděpodobně povedou k podstatným změnám v organizaci práce nebo ve smluvních vztazích s cílem dosáhnout dohody o těchto rozhodnutích. Kromě toho by podle této směrnice měli mít pracovníci, jejichž pohledávky jsou restrukturalizačním plánem dotčeny, právo o tomto plánu hlasovat. Členské státy by měly mít možnost rozhodnout, že pro účely hlasování o restrukturalizačním plánu zařadí pracovníky do třídy oddělené od jiných tříd věřitelů.
- (63) Soudní nebo správní orgány měly rozhodnout o ocenění podniku, buď při likvidaci nebo v případě druhého nejlepšího alternativního scénáře, jestliže restrukturalizační plán nebyl potvrzen, pouze v případě, podá-li nesouhlasící dotčená strana námítky proti restrukturalizačnímu plánu. To by však členskými státy nemělo bránit provést ocenění v jiném kontextu podle vnitrostátního práva. Mělo by však být možné, aby takovéto rozhodnutí spočívalo i ve schválení ocenění provedeného znalcem nebo ocenění, které dlužník nebo jiná strana předložili v dřívější fázi procesu. Rozhodne-li se o tom, že se provede ocenění, měly by členské státy mít možnost stanovit zvláštní pravidla pro oceňování v případech restrukturalizace, která budou oddělená od obecného občanského procesního práva, tak aby bylo zajištěno, že se toto ocenění provede urychleně. Tato směrnice by se nijak neměla dotýkat pravidel pro důkazní břemeno podle vnitrostátního práva v případě ocenění.
- (64) Závazné účinky restrukturalizačního plánu by měly být omezeny na dotčené strany, které se podílely na přijetí plánu. Členské státy by měly mít možnost určit, co se rozumí tím, že se věřitel podílí, včetně případu neznámých věřitelů nebo věřitelů u budoucích pohledávek. Členské státy by například měly mít možnost rozhodnout, jak zacházet s věřiteli, kteří byli náležitě vyrozuměni, ale neúčastnili se příslušných postupů.

⁽¹²⁾ Směrnice Rady 98/59/ES ze dne 20. července 1998 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění (Úř. věst. L 225, 12.8.1998, s. 16).

⁽¹³⁾ Směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů (Úř. věst. L 82, 22.3.2001, s. 16).

⁽¹⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/14/ES ze dne 11. března 2002, kterou se stanoví obecný rámec pro informování a projednávání se zaměstnanci v Evropském společenství (Úř. věst. L 80, 23.3.2002, s. 29).

⁽¹⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES ze dne 22. října 2008 o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele (Úř. věst. L 283, 28.10.2008, s. 36).

⁽¹⁶⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/38/ES ze dne 6. května 2009 o zřízení evropské rady zaměstnanců nebo vytvoření postupu pro informování zaměstnanců a projednání se zaměstnanci v podnicích působících na úrovni Společenství a skupinách podniků působících na úrovni Společenství (Úř. věst. L 122, 16.5.2009, s. 28).

- (65) Zúčastněné dotčené strany by měly mít možnost se proti rozhodnutí o potvrzení restrukturalizačního plánu vydanému správním orgánem odvolat. Členské státy by rovněž měly být schopny zavést možnost odvolat se proti rozhodnutí o potvrzení restrukturalizačního plánu vydanému soudním orgánem. Aby se však zajistila účinnost plánu, snížila nejistota a zabránilo se neodůvodněným průtahům, odvolání by ze zásady nemělo mít odkladný účinek a nemělo by zamezit provedení restrukturalizačního plánu. Členské státy by měly mít možnost stanovit a omezit důvody pro odvolání. Je-li proti rozhodnutí o potvrzení plánu podáno odvolání, měly by být členské státy schopny umožnit soudnímu orgánu, aby vydal předběžné nebo souhrnné rozhodnutí, které učiní výkon a provádění plánu imunními vůči důsledkům probíhajícího odvolání. Je-li odvolání potvrzeno, měly by soudní nebo správní orgány jako alternativu ke zrušení plánu mít možnost zavázat změnu plánu, pokud členský stát tuto možnost stanoví, jakož i potvrzení plánu beze změn. Změny plánu by mohly být navrženy danými stranami nebo by o nich mohly dané strany hlasovat, a to z vlastního podnětu nebo na návrh soudního orgánu. Členské státy by rovněž mohly stanovit náhrady za peněžité ztráty pro stranu, jejíž odvolání bylo potvrzeno. Vnitrostátním právem by mělo být schopno řešit otázky možného nového přerušení nebo prodloužení přerušení pro případ, že soudní orgán rozhodne, že odvolání má odkladný účinek.
- (66) Úspěch restrukturalizačního plánu často závisí na tom, zda je dlužníkovi poskytnuta finanční pomoc za prvé na chod podniku během jednání o restrukturalizaci a za druhé na provedení restrukturalizačního plánu po jeho potvrzení. Finanční pomoc je třeba chápat v širokém smyslu, včetně poskytnutí peněz nebo záruk třetí stranou a dodání zásob, vybavení, surovin a poskytnutí síťových služeb, například prodloužením splatnosti. Prozatímní financování a nové financování by proto mělo být vyňato z působnosti vylučovacích žalob, jejichž cílem je dosáhnout prohlášení takového financování za neplatné, relativně neplatné nebo nevymahatelné, jakožto úkonu, který v souvislosti s následnými insolvenčními řízeními poškozují věřitele jako celek.
- (67) Vnitrostátní insolvenční právo, které umožňuje vylučovací žaloby týkající se prozatímního a nového financování nebo které stanoví, že noví věřitelé mohou být vystaveni občanskoprávním, správním nebo trestním sankcím za poskytnutí úvěru dlužníkům ve finančních obtížích, by mohlo ohrozit dostupnost financování nezbytného pro úspěšné jednání o restrukturalizačním plánu a pro jeho provádění. Touto směrnicí by neměly být dotčeny jiné důvody pro prohlášení nového nebo prozatímního financování za neplatné, relativně neplatné nebo nevymahatelné nebo pro uplatnění občanskoprávní, trestní nebo správní odpovědnosti vůči poskytovatelům takového financování, jak stanoví vnitrostátní právo. Mezi tyto jiné důvody by mohly mimo jiné patřit podvod, zlý úmysl, určitý druh vztahu mezi stranami, jenž by mohl být spojován se střetem zájmů, jako je tomu v případě transakcí mezi spřízněnými stranami nebo mezi akcionáři a společnostmi, a transakcí, u kterých některá strana obdržela hodnotu nebo zajištění, aniž na ně měla nárok v okamžiku transakce nebo daným způsobem.
- (68) Při poskytnutí prozatímního financování zúčastněné strany nevědí, zda bude restrukturalizační plán nakonec potvrzen, či nikoli. Členské státy by proto neměly mít povinnost omezit ochranu prozatímního financování na případy, kdy plán přijmou věřitelé nebo jej potvrdí soudní nebo správní orgán. Aby se předešlo možným případům zneužití, mělo by být chráněno pouze financování, které je přiměřené a bezprostředně nezbytné pro pokračování činnosti nebo přežití dlužníkovy podniku nebo pro zachování či zlepšení hodnoty tohoto podniku do doby, než bude daný plán potvrzen. Tato směrnice by rovněž členskými státy neměla bránit v tom, aby pro prozatímní financování zavedly mechanismus předchozí kontroly. Členské státy by měly mít možnost omezit ochranu nového financování na případy, kdy je plán potvrzen soudním nebo správním orgánem, a ochranu prozatímního financování na případy, kdy bylo předmětem předchozí kontroly. Mechanismus předchozí kontroly by u prozatímního financování nebo jiných transakcí mohl provádět odborník na restrukturalizaci, výbor věřitelů nebo soudní či správní orgán. Ochrana proti vylučovacím žalobám a ochrana před osobní odpovědností jsou minimální záruky, které by měly být přiznány prozatímnímu financování a novému financování. Povzbuzování nových věřitelů, aby na sebe brali zvýšené riziko investování do životaschopného dlužníka ve finančních obtížích, však může vyžadovat další pobídky, jako je přednost takového financování v následných insolvenčních řízeních alespoň před nezajištěnými pohledávkami.

- (69) Aby se podpořila kultura včasného uplatňování preventivní restrukturalizace, je žádoucí, aby transakce, které jsou přiměřené a bezprostředně nezbytné pro jednání o restrukturalizačním plánu nebo pro jeho provádění, byly v následných insolvenčních řízeních rovněž chráněny proti vylučovacím žalobám. Soudní nebo správní orgány by při rozhodování o přiměřenosti a bezprostřední nezbytnosti nákladů a poplatků měly mít například možnost zohledňovat prognózy a odhady předložené dotčeným stranám, výboru věřitelů, odborníkovi na restrukturalizaci nebo soudnímu či správnímu orgánu. Za tímto účelem by členské státy rovněž měly mít možnost vyžadovat od dlužníků předložení a aktualizace příslušných odhadů. Taková ochrana by měla zvýšit jistotu ohledně transakcí s podniky, o nichž je známo, že se nacházejí ve finančních obtížích, a odstranit obavy věřitelů a investorů, že by všechny takové transakce mohly být prohlášeny za neplatné, pokud restrukturalizace selže. Členské státy by měly mít možnost stanovit určitý okamžik před zahájením postupu preventivní restrukturalizace a přiznáním přerušeni vymáhání individuálních nároků, od kterého začínají být poplatky a náklady na jednání o restrukturalizačním plánu, na jeho přijetí, potvrzení nebo na hledání odborného poradenství v souvislosti s ním chráněny před vylučovacími žalobami. V případě jiných plateb a úhrad a v případě ochrany úhrady mezd pracovníků by tímto počátkem mohlo být rovněž přiznání přerušeni nebo zahájení postupu preventivní restrukturalizace.
- (70) Za účelem další podpory preventivních restrukturalizací je důležité zajistit, aby vedoucí pracovníci nebyli odrazováni od uplatňování rozumného podnikatelského úsudku nebo podstupování přiměřených obchodních rizik, zejména pokud by to zvýšilo šance na restrukturalizaci potenciálně životaschopných podniků. Pokud se společnost dostane do finančních obtíží, měli by vedoucí pracovníci přijmout opatření k minimalizaci ztrát a k zabránění úpadku jako: vyhledání odborného poradenství včetně poradenství ohledně restrukturalizace a úpadku, například v příslušných případech využitím nástrojů včasného varování; ochrana majetku společnosti, aby se maximalizovala hodnota a nedošlo ke ztrátě klíčového majetku; zvážení struktury a funkcí podniku za účelem přezkoumání jeho životaschopnosti a snížení výdajů; zdržení se uzavírání takových typů transakcí ze strany společnosti, které by mohly být předmětem vylučovacích žalob, bez přiměřeného podnikatelského zdůvodnění; pokračování v obchodování za okolností, kdy je to vhodné, aby se maximalizovala hodnota za předpokladu trvání podniku; jednání s věřiteli a zahájení postupů preventivní restrukturalizace.
- (71) Jestliže dlužníkovi hrozí úpadek, je také důležité chránit oprávněné zájmy věřitelů před rozhodnutími vedení, která mohou mít vliv na stanovení majetku dlužníka, zejména pokud by tato rozhodnutí mohla mít za následek další zmenšování hodnoty majetkové podstaty, která je k dispozici pro restrukturalizační úsilí nebo pro rozdělení mezi věřitele. Je proto nezbytné zajistit, aby se za takových okolností vedoucí pracovníci vyhnuli jakýmkoli úmyslným nebo hrubě nedbalým krokům, jež vedou k osobnímu prospěchu na úkor zainteresovaných stran, a vyvarovali se souhlasu s podhodnocenými transakcemi nebo přijímání opatření, která vedou k nespravedlivému upřednostnění jedné nebo více zainteresovaných stran. Členské státy by měly mít možnost provést odpovídající ustanovení této směrnice tak, že zajistí, aby soudní nebo správní orgány braly při posuzování toho, zda určitý vedoucí pracovník porušil povinnost řádné péče, v úvahu pravidla týkající se povinností vedoucích pracovníků stanovená v této směrnici. Tato směrnice nemá za cíl zavést jakoukoli hierarchii mezi různými stranami, jejichž zájmy je třeba řádně zohlednit. Členské státy by však měly mít možnost o takové hierarchii rozhodnout. Touto směrnicí by neměla být dotčena vnitrostátní pravidla členských států týkající se rozhodovacích procesů v obchodních společnostech.
- (72) Podnikatelům, vykonávajícími obchod, živnost, řemeslo nebo povolání jakožto osoby samostatně výdělečně činné, může hrozit riziko úpadku. Rozdíly mezi členskými státy, pokud jde o možnosti nového začátku, by mohly motivovat předlužené podnikatele nebo podnikatele v úpadku k přesunu do jiného členského státu, než ve kterém jsou usazeni, aby mohli využít kratší doby oddlužení nebo výhodnější podmínky pro oddlužení, což vede k další právní nejistotě a nákladům pro věřitele při vymáhání jejich pohledávek. Navíc dopady úpadku, zejména společenské stigma, právní důsledky, například že podnikatelé nesmějí zahájit a provozovat podnikatelskou činnost, a také přetrvávající neschopnost splácet dluhy, představují pro podnikatele, kteří chtějí začít podnikat nebo dostat druhou šanci, významné demotivující faktory, ačkoli z důkazů vyplývá, že podnikatelé, kteří se ocitli v úpadku, mají příště větší šanci uspět.

- (73) Proto je nutné přijmout opatření ke snížení nepříznivých účinků předlužení nebo úpadku na podnikatele, a to zejména povolením úplného oddlužení po uplynutí určité doby a omezením délky zákazů činnosti vydaných v souvislosti s předlužením nebo úpadkem dlužníka. Pojem „úpadek“ by měl být vymezen ve vnitrostátním právu a mohl by mít i formu předlužení. Pojem „podnikatel“ ve smyslu této směrnice by neměl mít vliv na pozici řídicích pracovníků nebo vedení společností, s nimiž by mělo být zacházeno v souladu s vnitrostátním právem. Členské státy by měly mít možnost rozhodnout o tom, jak získat přístup k oddlužení, včetně možnosti vyžadovat, aby oddlužení navrhl dlužník.
- (74) Členské státy by měly být schopné stanovit možnost, aby povinnosti podnikatelů v úpadku splácet byly upraveny, dojde-li k významné změně v jejich finanční situaci, ať již k jejímu zlepšení, či zhoršení. Tato směrnice by neměla vyžadovat, aby splátkový kalendář musela podpořit většina věřitelů. Členské státy by měly mít možnost stanovit, že podnikatelům nic nebrání v tom, aby během plnění splátkového kalendáře zahájili novou činnost ve stejném nebo odlišném oboru.
- (75) Oddlužení by mělo být k dispozici v postupech, které zahrnují splátkový kalendář, zpeněžení majetku nebo kombinaci obojího. Při provádění těchto pravidel by členské státy měly mít možnost vybrat si mezi těmito možnostmi. Je-li podle vnitrostátního práva k dispozici více než jeden postup vedoucí k oddlužení, měly by členské státy zajistit, aby alespoň jeden z těchto postupů nabízel podnikatelům v úpadku příležitost získat úplné oddlužení za dobu nepřekračující tři roky. V případě postupů, které kombinují zpeněžení majetku a splátkový kalendář, by doba oddlužení měla začít plynout nejpозději ode dne, kdy je splátkový kalendář potvrzen soudem nebo začne být plněn, například od první splátky provedené v rámci tohoto kalendáře, ale mohla by rovněž začít plynout dříve, například v okamžiku přijetí rozhodnutí o zahájení daného postupu.
- (76) V případě postupů, které nezahrnují splátkový kalendář, by doba oddlužení měla začít plynout nejpозději ode dne, kdy je přijato rozhodnutí soudního nebo správního orgánu o zahájení daného postupu, nebo ode dne stanovení majetkové podstaty. Pro účely výpočtu trvání doby oddlužení podle této směrnice by členské státy měly mít možnost stanovit, že pojem „zahájení postupu“ nezahrnuje předběžná opatření, jako například zajišťovací opatření nebo jmenování předběžného insolvenčního správce, pokud tato opatření neumožňují zpeněžení majetku včetně zcizení a rozdělení majetku věřitelům. Stanovení majetkové podstaty by nemělo být nutně spojeno s formálním rozhodnutím nebo potvrzením ze strany soudního nebo správního orgánu, pokud takové rozhodnutí není vyžadováno podle vnitrostátního práva, a mohlo by spočívat v předložení soupisu majetku a závazků.
- (77) Pokud procesní postup vedoucí k oddlužení zahrnuje zpeněžení majetku podnikatele, nic by členskými státy nemělo bránit ve stanovení toho, aby byl návrh na oddlužení řešen odděleně od zpeněžení majetku, za předpokladu, že tento návrh představuje nedílnou součást procesního postupu vedoucího k oddlužení podle této směrnice. Členské státy by měly mít možnost rozhodnout o pravidlech týkajících se důkazního břemene, jež se mají při oddlužení uplatňovat, což znamená, že by mělo být umožněno, aby právní předpisy od podnikatele vyžadovaly, aby prokázal splnění svých povinností.
- (78) Úplné oddlužení nebo ukončení zákazů činnosti po uplynutí nejdéle tří let nejsou vhodná za všech okolností, a proto mohou být zavedeny výjimky z tohoto pravidla, které jsou řádně opodstatněny důvody stanovenými ve vnitrostátním právu. Tyto výjimky by mohly být zavedeny například v případech, kdy je dlužník nepoctivý nebo jednal ve zlém úmyslu. Nemohou-li podnikatelé využít podle vnitrostátního práva předpoklad poctivosti a dobré víry, nemělo by důkazní břemeno takového jednání pro ně být zbytečně obtížné nebo zatěžující a bránit jim v zahájení postupu.

- (79) Při rozhodování o tom, zda jednal podnikatel nepoctivě, mohou soudní nebo správní orgány vzít v úvahu okolnosti, jako jsou povaha a rozsah dluhů, doba jejich vzniku, snaha podnikatele dluhy splácet a dodržovat právní povinnosti včetně veřejných požadavků týkajících se licence a řádného vedení účetnictví, jakož i kroky, jež podnikatel učinil s cílem zmařit snahu věřitelů o jeho postih, plnění povinností v situaci hrozícího úpadku, jež přísluší podnikatelům, kteří jsou vedoucími pracovníky obchodní společnosti, a dodržování unijního a vnitrostátního soutěžního a pracovního práva. Mělo by být možné zavést odchylky, pokud podnikatel nesplnil určité právní povinnosti, včetně povinnosti maximalizovat výnosy pro věřitele, jež by mohla mít podobu všeobecné povinnosti vytvářet příjmy nebo majetek. Mělo by být rovněž možné zavést zvláštní odchylky, je-li to nezbytné k zajištění rovnováhy mezi právy dlužníka a právy jednoho či více věřitelů, například pokud je věřitelem fyzická osoba, která potřebuje větší ochranu než dlužník.
- (80) Odchylku by bylo rovněž možné ospravedlnit, pokud nejsou pokryty náklady na postup vedoucí k oddlužení, včetně poplatků soudních a správních orgánů a odborníků. Členské státy by měly mít možnost stanovit, že po přiznání oddlužení může být odňata výhoda úplného oddlužení, například pokud se finanční situace dlužníka významně zlepšil z důvodu nepředvídaných okolností, jako jsou třeba výhra v loterii nebo získání dědictví nebo daru. Členským státům by nemělo být bráněno v tom, aby za přesně vymezených okolností a v řádně odůvodněných případech stanovily další výjimky.
- (81) Existuje-li řádně opodstatněný důvod podle vnitrostátního práva, může být vhodné možnost oddlužení u určitých kategorií dluhů omezit. Členské státy by měly mít možnost vyloučit zajištěné dluhy z možnosti oddlužení pouze do výše hodnoty zajištění, jak ji stanoví vnitrostátní právo, zatímco se zbývající částí dluhu by se mělo zacházet jako s dluhem nezajištěným. Členské státy by měly mít možnost vyloučit v řádně odůvodněných případech další kategorie dluhu.
- (82) Členské státy by měly mít možnost stanovit, že soudní nebo správní orgány mohou z moci úřední nebo na žádost osoby s oprávněným zájmem ověřit, zda podnikatelé splnili podmínky pro přiznání úplného oddlužení.
- (83) Pokud bylo podnikateli v důsledku zákazu činnosti zamítnuto či zrušeno povolení či licence k výkonu určitého obchodu, živnosti, řemesla nebo povolání, neměla by tato směrnice členským státům bránit v tom, aby po uplynutí doby zákazu od podnikatele vyžadoval podání žádosti o získání nového povolení či licence. Pokud orgán členského státu přijme rozhodnutí týkající se činnosti podléhající zvláštnímu dohledu, mělo by rovněž být možné, i po uplynutí doby zákazu činnosti, vzít v úvahu skutečnost, že byl podnikatel v úpadku oddlužen v souladu s touto směrnicí.
- (84) Osobní dluhy i dluhy z podnikání, které není možné přiměřeně oddělit, například pokud je určitý majetek používán při výkonu profesionální činnosti podnikatele i mimo rámec této činnosti, je třeba řešit v rámci jednoho řízení. Stanoví-li členské státy, že tyto dluhy podléhají různým insolvenčním řízením, je třeba tato řízení koordinovat. Touto směrnicí by neměla být dotčena možnost členských států rozhodnout se řešit všechny dluhy podnikatelů v jednom řízení. Členským státům, které podnikatelům umožňují pokračovat během insolvenčního řízení v podnikatelské činnosti na vlastní účet, by nemělo být bráněno v tom, aby stanovily, že tito podnikatelé mohou být účastníky nového insolvenčního řízení, pokud se v rámci pokračující podnikatelské činnosti dostanou do úpadku.
- (85) Je nutné udržet a posílit transparentnost a předvídatelnost postupů při dosahování výsledků, které jsou příznivé pro zachování podniků a pro poskytování druhé šance podnikatelům, nebo takových výsledků, které umožňují účinnou likvidaci neživotaschopných podniků. V mnoha členských státech je také nutné zkrátit nadměrnou délku insolvenčních řízení, která vede k právní nejistotě pro věřitele a investory a nízké míře výtěžnosti. A konečně, vzhledem k posíleným mechanismům spolupráce mezi soudy a správci v přeshraničních případech stanoveným podle nařízení (EU) 2015/848 je nutno pozvednout profesionalitu všech zapojených subjektů na srovnatelně vysokou úroveň v celé Unii. K dosažení těchto cílů by měly členské státy zajistit, aby členové soudních a správních orgánů zabývajících se postupy restrukturalizace, insolvence a oddlužení absolvovali vhodnou odbornou přípravu a měli odborné znalosti nezbytné pro plnění svých povinností. Tuto odbornou přípravu a odborné znalosti by mohlo být možné získat rovněž při výkonu povinností jako člena soudního nebo správního orgánu nebo před povoláním k výkonu těchto povinností při výkonu jiných relevantních povinností.

- (86) Taková odborná příprava a odborné znalosti by měly umožnit účinné přijímání rozhodnutí s potenciálně významným hospodářským a sociálním dopadem a neměly by znamenat, že členové soudního orgánu musí řešit pouze záležitosti restrukturalizace, insolvence a oddlužení. Členské státy by měly zajistit, aby postupy restrukturalizace, insolvence a oddlužení bylo možné řešit účinně a urychleně. Účinným způsobem, jak cílů právní jistoty a účinnosti postupů dosáhnout, by mohlo být zřízení specializovaných soudů či komor nebo jmenování specializovaných soudců v souladu s vnitrostátním právem, jakož i soustředění soudní příslušnosti do omezeného počtu soudních nebo správních orgánů. Členské státy by neměly mít povinnost vyžadovat, aby postupy restrukturalizace, insolvence a oddlužení měly přednost před jinými postupy.
- (87) Členské státy by také měly zajistit, aby odborníci na restrukturalizaci, insolvenční a oddlužení, kteří jsou jmenováni soudními nebo správními orgány (dále jen „odborníci“), absolvovali vhodnou odbornou přípravu, byli jmenováni transparentním způsobem s patřičným ohledem na potřebu zajistit účinné postupy, byli při provádění svých úkolů pod dohledem a plnili své úkoly poctivě. Je důležité zajistit, aby odborníci respektovali standardy pro úkoly, například aby měli uzavřeno pojištění profesní odpovědnosti. Vhodnou odbornou přípravu, kvalifikaci a odborné znalosti by odborníci mohli získat rovněž při výkonu svého povolání. Členské státy by neměly mít povinnost poskytovat nezbytnou odbornou přípravu samy, ale mohou ji zajišťovat například profesní sdružení nebo jiné subjekty. Do oblasti působnosti této směrnice by měli být zahrnuti insolvenční správci ve smyslu nařízení (EU) 2015/848.
- (88) Tato směrnice by neměla bránit členským státům, aby stanovily, že odborníky vybírá dlužník, věřitelé nebo výbor věřitelů ze seznamu nebo společného soupisu, který byl předem schválen soudním nebo správním orgánem. Při výběru tohoto odborníka by dlužníkovi, věřitelům nebo výboru věřitelů mohl být poskytnut určitý prostor pro uvážení, pokud jde o odborné znalosti a zkušenosti daného odborníka obecně a s ohledem na okolnosti konkrétního případu. Dlužníci, kteří jsou fyzickými osobami, by mohli být této povinnosti zcela zproštěni. V případech obsahujících přeshraniční prvky by jmenování odborníka mělo mimo jiné přihlížet ke schopnosti daných odborníků dodržovat povinnosti podle nařízení (EU) 2015/848, a sice komunikovat a spolupracovat se zahraničními insolvenčními správci a soudními nebo správními orgány z jiných členských států, jakož i k jejich lidským a administrativním zdrojům pro zvládnutí potenciálně složitých případů. Členským státům by nemělo být bráněno, aby stanovily jinou metodu výběru odborníka, jako je například náhodný výběr pomocí softwarového programu, za předpokladu, že je při výběru dané metody zajištěno řádné zohlednění zkušeností a odborných znalostí odborníka. Členské státy by měly mít možnost rozhodnout o prostředcích pro vznesení námitek vůči výběru nebo jmenování odborníka nebo pro žádost o jeho výměnu, například prostřednictvím výboru věřitelů.
- (89) Odborníci by měli podléhat dohledovým a regulačním mechanismům, jež by měly zahrnovat účinná opatření týkající se odpovědnosti odborníků, kteří při plnění svých povinností selhali, jako je: snížení honoráře daného odborníka, vyloučení ze seznamu nebo společného soupisu odborníků, kteří mohou být v insolvenčních případech jmenováni, případně i disciplinární, správní nebo trestněprávní sankce. Těmito dohledovými a regulačními mechanismy by neměla být dotčena ustanovení vnitrostátního práva týkající se občanskoprávní odpovědnosti za škodu v důsledku porušení smluvních nebo mimosmluvních závazků. Členské státy by neměly mít povinnost zřizovat konkrétní orgány nebo subjekty. Členské státy by měly zajistit, aby byly informace o orgánech nebo subjektech vykonávajících dohled nad odborníky veřejně dostupné. Pouhý odkaz na soudní nebo správní orgán by měl být pro informaci dostačující. Takových standardů by mělo být možné v zásadě dosáhnout bez nutnosti vytvářet nová povolání nebo kvalifikace podle vnitrostátního práva. Členské státy by měly mít možnost rozšířit ustanovení o odborné přípravě odborníků a dohledu nad nimi na další odborníky, na které se tato směrnice nevztahuje. Členské státy by neměly mít povinnost stanovit, aby spory ohledně odměňování odborníků měly přednost před jinými postupy.
- (90) S cílem dále zkrátit trvání jednotlivých postupů, usnadnit lepší zapojení věřitelů do postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení a s cílem zajistit podobné podmínky pro věřitele bez ohledu na to, kde se v Unii nacházejí, by členské státy měly zavést předpisy umožňující dlužníkům, věřitelům, odborníkům a soudním a správním orgánům používat elektronické komunikační prostředky na dálku. Proto by mělo být možné, aby procesní kroky, jako jsou uplatňování pohledávek ze strany věřitelů, zasílání oznámení věřitelům nebo podávání námitek a odvolání, mohly být prováděny elektronickými komunikačními prostředky. Členské státy by měly mít možnost stanovit, že zasílání oznámení věřitelům může být prováděno elektronicky pouze v případě, že dotčený věřitel předem vyjádřil souhlas s elektronickou komunikací.

- (91) Používání těchto elektronických komunikačních prostředků by pro účastníky postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení nemělo být povinné, není-li povinné podle vnitrostátního práva, aniž je dotčena možnost, aby členské státy zavedly povinný systém elektronického podávání a doručování dokumentů v postupech restrukturalizace, insolvence a oddlužení. Členské státy by měly mít možnost zvolit si samy vlastní elektronické komunikační prostředky. Mezi tyto prostředky patří například o účelový systém pro elektronický přenos takových dokumentů nebo používání elektronické pošty, aniž by byla vyloučena možnost, že členské státy zavedou prvky k zajištění bezpečnosti elektronických přenosů, jako je například elektronický podpis, nebo služby vytvářející důvěru, jako jsou například služby elektronického doporučeného doručování, v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ⁽¹⁷⁾.
- (92) Je důležité shromáždit spolehlivé a porovnatelné údaje o výkonnosti postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení, aby bylo možno sledovat provádění a uplatňování této směrnice. Členské státy by proto měly shromažďovat a agregovat údaje, které jsou dostatečně podrobné, aby umožňovaly přesně posoudit, jak směrnice funguje v praxi, a měly by tyto údaje sdělovat Komisi. Formulář pro předávání těchto údajů Komisi by měla stanovit Komise za pomoci výboru ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽¹⁸⁾. Formulář by měl obsahovat užší seznam hlavních výsledků postupů, jež jsou všem členským státům společné. Například v případě restrukturalizace by hlavními výsledky mohly být: potvrzení plánu soudem, nepotvrzení plánu soudem, postupy restrukturalizace, které přešly v likvidační řízení nebo byly ukončeny z důvodu zahájení likvidačního řízení před potvrzením plánu soudem. Členské státy by neměly mít povinnost poskytovat členění podle typů výsledků v souvislosti s těmi postupy, které skončí předtím, než jsou přijata jakákoli příslušná opatření, avšak mohly by místo toho poskytnout jedno číslo za všechny postupy, které jsou prohlášeny za nepřipustné, jsou zamítnuty nebo jsou před zahájením řízení staženy.
- (93) Formulář pro předávání údajů by měl obsahovat přehled možností, jež by členské státy mohly vzít v úvahu při určování velikosti dlužníka, a to formou odkazu na jeden či více prvků definice malých a středních podniků a velkých podniků, jež jsou ve všech členských státech stejné. Tento přehled by měl zahrnovat možnost určení velikosti dlužníka pouze podle počtu pracovníků. Ve formuláři by měly být vymezeny prvky průměrných nákladů a průměrné výtěžnosti, pro něž by členské státy měly mít možnost shromažďovat údaje dobrovolně, pokyny ohledně prvků, které by členské státy mohly vzít v úvahu při používání metody výběru vzorků, například pokud jde o velikosti vzorků, aby se zajistila reprezentativnost z hlediska zeměpisného rozložení, velikosti dlužníků a odvětví, a formulář by měl zahrnovat možnost, aby členské státy poskytl i další dostupné informace, například informace týkající se celkového objemu majetku a závazků dlužníků.
- (94) Stabilita finančních trhů je silně závislá na dohodách o finančním zajištění, zejména když se zajištění poskytuje v souvislosti s účastí v určených systémech nebo operacích centrálních bank a když mají být ústředním protistranám poskytovány marže. Jelikož hodnota finančních nástrojů poskytnutých jako zajištění může být velmi volatilní, je zcela nezbytné jejich hodnotu rychle zpeněžit, nežli klesne. Ustanovení směrnic Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ⁽¹⁹⁾ a 2002/47/ES ⁽²⁰⁾ a nařízení (EU) č. 648/2012 by se proto měla uplatňovat bez ohledu na ustanovení této směrnice. Členské státy by měly mít možnost vyjmout z účinků přerušování vymáhání individuálních nároků dohody o vzájemném zápočtu včetně dohod o závěrečném vypořádání i tehdy, kdy se na ně nevztahují směrnice 98/26/ES, 2002/47/ES a nařízení (EU) č. 648/2012, jsou-li tyto dohody podle práva příslušného členského státu vymahatelné i v případě zahájení insolvenčního řízení.

⁽¹⁷⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ze dne 23. července 2014 o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce na vnitřním trhu a o zrušení směrnice 1999/93/ES (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 73).

⁽¹⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry (Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁰⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES ze dne 6. června 2002 o dohodách o finančním zajištění (Úř. věst. L 168, 27.6.2002, s. 43).

To by mohl být případ významného počtu rámcových dohod, které na finančních a komoditních trzích i na trzích s energií ve velké míře používají nefinanční i finanční protistrany. Těmito dohodami se omezují systémová rizika zejména na derivátových trzích. Bylo by proto možné tyto dohody vyjmout z omezení, jež insolvenční právo ukládá pro nesplněné smlouvy. Členské státy by rovněž měly mít možnost z účinků přerušeni vymáhání individuálních nároků vyjmout zákonné dohody o vzájemném zápočtu včetně dohod o závěrečném vypořádání, které jsou vymahatelné, i když je zahájeno insolvenční řízení. Na částku vyplývající z uplatnění plnění dohod o vzájemném zápočtu včetně dohod o závěrečném vypořádání by se však přerušeni vymáhání individuálních nároků vztahovat mělo.

- (95) Členské státy, které jsou stranami Úmluvy o mezinárodních nárocích na mobilní zařízení podepsané v Kapském Městě dne 16. listopadu 2001 a jejich protokolů by měly mít možnost i nadále plnit své stávající mezinárodní závazky. Ustanovení této směrnice o rámcích preventivní restrukturalizace by se měla uplatňovat s nezbytnými odchylkami, aby bylo zajištěno, že uplatňováním těchto ustanovení není dotčeno uplatňování uvedené úmluvy a jejich protokolů.
- (96) Efektivitu procesu přijímání a provádění restrukturalizačního plánu by nemělo ohrožovat právo obchodních společností. Členské státy by proto měly mít možnost odchýlit se od požadavků stanovených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1132 ⁽²¹⁾, které se týkají povinnosti svolat valnou hromadu a na základě předkupního práva nabídnout akcie stávajícím akcionářům, a to v takovém rozsahu a na takovou dobu, jež jsou nezbytně nutné k zajištění toho, aby akcionáři nezmařili úsilí o restrukturalizaci tím, že zneužijí svých práv podle uvedené směrnice. Může být například nutné, aby členské státy zavedly odchylky od povinnosti svolat valnou hromadu akcionářů nebo z obvyklých dob trvání nabídky, je-li nezbytné, aby vedení společnosti učinilo rychlá opatření k ochraně jejího majetku, například návrhem na přerušeni vymáhání individuálních nároků, a pokud dochází k vážné a náhlé ztrátě upsaného základního kapitálu a hrozí úpadek. Odchylky od práva obchodních společností by mohly být rovněž nutné v případech, že restrukturalizační plán stanoví vydání nových akcií, jež by mohly být přednostně nabízeny věřitelům jakožto kapitalizace dluhu, nebo ke snížení objemu upsaného základního kapitálu v případě převodu částí podniků. Takové odchylky by měly být časově omezené v rozsahu, v jakém je členské státy považují za nezbytné ke zřízení rámce preventivní restrukturalizace. Členské státy by neměly být povinny odchýlovat se od práva obchodních společností, ať už zcela, nebo zčásti, na neomezenou nebo na omezenou dobu, pokud zajistí, že požadavky práva obchodních společností nemohou ohrozit efektivitu postupu restrukturalizace nebo pokud mají členské státy jiné, stejně účinné nástroje, které zajistí, že akcionáři nebudou nepřiměřeně bránit přijetí nebo provádění restrukturalizačního plánu, který by obnovil životaschopnost podniku. V této souvislosti by měly členské státy přikládat zvláštní význam efektivitě ustanovení týkajících se přerušeni vymáhání individuálních nároků a potvrzování restrukturalizačního plánu, jež by neměla být nepřiměřeně narušena svoláváním valných hromad akcionářů nebo jejich výsledky. Směrnice (EU) 2017/1132 by proto měla být odpovídajícím způsobem změněna. Členské státy by měly mít prostor pro uvážení při posuzování toho, které odchylky jsou v kontextu vnitrostátního práva obchodních společností potřebné k účinnému provedení této směrnice, a měly by mít rovněž možnost stanovit obdobné odchylky od směrnice (EU) 2017/1132 při insolvenčních řízeních, na něž se tato směrnice nevztahuje, ale jež umožňují přijetí restrukturalizačních opatření.
- (97) Pokud jde o zavedení a následné změny formuláře pro sdělování údajů, prováděcí pravomoci by měly být svěřeny Komisi. Tyto pravomoci by se měly uplatňovat v souladu s nařízením (EU) č. 182/2011.
- (98) Komise by měla provést studii za účelem vyhodnocení toho, zda je nezbytné předložit legislativní návrhy zabývající se úpadkem osob nevykonávajících obchod, živnost, řemeslo nebo povolání, které jakožto spotřebitelé nejsou v dobré víře dočasně nebo trvale schopny dostát svým splatným závazkům. Tato studie by se měla zabývat tím, zda by měl být těmto osobám zabezpečen přístup k základnímu zboží a službám, aby jim byly zajištěny důstojné životní podmínky.
- (99) Členské státy se v souladu se společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech ⁽²²⁾ zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými složkami směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.

⁽²¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1132 ze dne 14. června 2017 o některých aspektech práva obchodních společností (Úř. věst. L 169, 30.6.2017, s. 46).

⁽²²⁾ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

(100) Jelikož cílů této směrnice nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich, z důvodu rozdílů mezi vnitrostátními restrukturalizačními a insolvenčními rámci, které by i nadále kladly překážky volnému pohybu kapitálu a svobodě usazování, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(101) Dne 7. června 2017 vydala Evropská centrální banka své stanovisko ⁽²³⁾,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

HLAVA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. Tato směrnice stanoví pravidla týkající se:

- a) rámců preventivní restrukturalizace, jež jsou k dispozici dlužníkům ve finančních obtížích v případě hrozícího úpadku, s cílem zabránit úpadku a zajistit životaschopnost dlužníků;
- b) postupů vedoucích k oddlužení podnikatelů v úpadku, a
- c) opatření ke zvýšení účinnosti postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení.

2. Tato směrnice se nevztahuje na postupy uvedené v odstavci 1 tohoto článku, které se týkají dlužníků, kteří jsou:

- a) pojišťovny nebo zajišťovny ve smyslu čl. 13 bodů 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES;
- b) úvěrovými institucemi ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení (EU) č. 575/2013;
- c) investičními podniky nebo subjekty kolektivního investování ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodů 2 a 7 nařízení (EU) č. 575/2013;
- d) ústředními protistranami ve smyslu čl. 2 bodu 1 nařízení (EU) č. 648/2012;
- e) centrálními deponitáři cenných papírů ve smyslu čl. 2 odst. 1 bodu 1 nařízení (EU) č. 909/2014;
- f) dalšími finančními institucemi a subjekty uvedenými v čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci směrnice 2014/59/EU;
- g) veřejnými subjekty podle vnitrostátního práva a
- h) fyzickými osobami, které nejsou podnikateli.

3. Členské státy mohou vyloučit z oblasti působnosti této směrnice postupy uvedené v odstavci 1 týkající se dlužníků, kteří jsou jinými finančními subjekty než subjekty uvedenými v odstavci 2 poskytujícími finanční služby, na něž se vztahuje zvláštní úprava, v jejímž rámci jsou vnitrostátní orgány dohledu nebo vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize vybaveny rozsáhlými pravomocemi k zásahu srovnatelnými s těmi, které jsou stanoveny v unijním a vnitrostátním právu pro finanční subjekty uvedené v odstavci 2. Členské státy sdělí tuto zvláštní úpravu Komisi.

4. Členské státy mohou rozšířit uplatňování postupů uvedených v odst. 1 písm. b) na fyzické osoby v úpadku, které nejsou podnikateli.

Členské státy mohou omezit použití odst. 1 písm. a) na právnické osoby.

⁽²³⁾ Úř. věst. C 236, 21.7.2017, s. 2.

5. Členské státy mohou stanovit, že níže uvedené pohledávky jsou vyloučeny z rámců preventivní restrukturalizace uvedených v odst. 1 písm. a), nebo jimi nejsou dotčeny:

- a) stávající a budoucí pohledávky stávajících nebo bývalých pracovníků;
- b) pohledávky na výživném vyplývající z rodinných vztahů, rodičovství, manželství nebo švagrovství; nebo
- c) pohledávky vyplývající z deliktů odpovědnosti dlužníka.

6. Členské státy zajistí, aby rámce pro preventivní restrukturalizaci neměly žádný vliv na nároky vzniklé ze zaměstnaneckého penzijního pojištění.

Článek 2

Definice

1. Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „restrukturalizací“ opatření s cílem restrukturalizovat podnikání dlužníka, mezi něž patří změna složení, podmínek nebo struktury majetku a závazků dlužníka nebo jakékoli jiné části kapitálové struktury dlužníka, jako je prodej majetku nebo částí podniku, a stanoví-li tak vnitrostátní právo, prodej fungujícího podniku, jakož i jakékoli potřebné provozní změny, nebo kombinace těchto prvků;
- 2) „dotčenými stranami“ věřitelé, a to včetně pracovníků, stanoví-li tak vnitrostátní právo, nebo třídy věřitelů, a stanoví-li tak vnitrostátní právo, též držitelé majetkových podílů, jejichž pohledávky nebo podíly jsou přímo dotčeny restrukturalizačním plánem;
- 3) „držitelem majetkového podílu“ osoba, která má vlastnický podíl v dlužníkovi nebo jeho podniku, včetně akcionáře, pokud tato osoba není věžitelem;
- 4) „přerušением vymáhání individuálních nároků“ dočasné přerušением práva věřitele vymáhat na dlužníkovi pohledávku, které je přiznáno soudním nebo správním orgánem nebo ze zákona, a stanoví-li tak vnitrostátní právo, také vůči poskytovateli zajištění, který je třetí stranou, v kontextu soudního, správního nebo jiného řízení, anebo práva na mimosoudní zabavení nebo zpeněžení majetku nebo podniku dlužníka;
- 5) „nesplněnou smlouvou“ smlouva mezi dlužníkem a jedním nebo více věřiteli, podle níž v okamžiku, kdy je přiznáno nebo uplatněno přerušением vymáhání individuálních nároků, ještě mají strany povinnosti, jež musí splnit;
- 6) „testem nejlepších zájmů věřitelů“ test, který je úspěšně splněn, pokud prokáže, že žádný nesouhlasící věřitel není na základě restrukturalizačního plánu v nevýhodnějším postavení, než v jakém by byl, pokud by se použilo normální pořadí priorit při likvidaci podle vnitrostátního práva, buď v případě likvidace postupným rozprodejem majetku anebo prodejem fungujícího podniku, nebo v případě druhého nejlepšího alternativního scénáře, pokud by restrukturalizační plán nebyl potvrzen;
- 7) „novým financováním“ jakákoli nová finanční pomoc poskytnutá stávajícím nebo novým věřitelem za účelem provedení restrukturalizačního plánu, která je zahrnutá v daném restrukturalizačním plánu;
- 8) „prozatímním financováním“ jakákoliv nová finanční pomoc poskytnutá stávajícím nebo novým věřitelem, která zahrnuje přinejmenším finanční pomoc v době přerušением vymáhání individuálních nároků a která je přiměřená a bezprostředně nezbytná k tomu, aby dlužníkův podnik mohl nadále fungovat, nebo k zachování nebo zvýšení hodnoty daného podniku;
- 9) „podnikatelem“ fyzická osoba vykonávající obchod, živnost, řemeslo nebo povolání;
- 10) „úplným oddlužením“ zrušení možnosti vymáhat na podnikatelích nesplacené pohledávky osvoboditelné od placení nebo zrušení nesplacených pohledávek osvoboditelných od placení jako takových v rámci postupu, který by mohl zahrnovat zpeněžení majetku nebo splátkový kalendář či obojí;
- 11) „splátkovým kalendářem“ program plateb, které podnikatel v úpadku provádí ve stanovené výši a ve stanovených termínech ve prospěch věřitelů, nebo pravidelný převod určitého podílu disponibilního příjmu podnikatele ve prospěch věřitelů v průběhu doby oddlužení;

- 12) „odborníkem na restrukturalizaci“ jakákoli osoba nebo subjekt jmenované soudním nebo správním orgánem k provádění zejména jednoho nebo více z uvedených úkolů:
 - a) pomáhání dlužníkovi nebo věřitelům při vypracovávání restrukturalizačního plánu nebo jednání o něm;
 - b) dohlížení nad činností dlužníka během jednání o restrukturalizačním plánu a podávání příslušných zpráv soudnímu nebo správnímu orgánu;
 - c) převzetí částečné kontroly nad majetkem nebo záležitostmi dlužníka při jednání.
2. Pro účely této směrnice mají být níže uvedené pojmy chápány ve smyslu vnitrostátního práva:
 - a) úpadek;
 - b) hrozící úpadek;
 - c) mikropodniky a malé a střední podniky (dále jen „malé a střední podniky“).

Článek 3

Včasně varování a přístup k informacím

1. Členské státy zajistí, aby dlužníci měli přístup k jednomu nebo několika jasným a transparentním nástrojům včasného varování, které by mohly odhalit okolnosti, jež mohou vést k hrozícímu úpadku, a které mohou upozornit dlužníka na nutnost neprodleně jednat.

Pro účely prvního pododstavce mohou členské státy využít aktuální informační technologie pro oznamování a komunikaci.

2. Nástroje včasného varování mohou zahrnovat:
 - a) mechanismy upozornění, pokud dlužník neprovedl určité typy plateb;
 - b) poradenské služby poskytované veřejnými nebo soukromými organizacemi;
 - c) pobídky podle vnitrostátního práva určené třetím stranám s relevantními informacemi o dlužníkovi, jako jsou například účetní, správci daně nebo orgány sociálního zabezpečení, aby dlužníka upozorňovaly na negativní vývoj.
3. Členské státy zajistí, aby dlužníci a zástupci zaměstnanců měli přístup k relevantním a aktuálním informacím o dostupnosti nástrojů včasného varování, jakož i o postupech a opatřeních týkajících se restrukturalizace a oddlužení.
4. Členské státy zajistí, že informace o přístupu k nástrojům včasného varování jsou veřejně dostupné on-line, a že tyto informace jsou snadno dostupné a prezentovány uživatelsky přívětivým způsobem, zejména pro malé a střední podniky.
5. Členské státy mohou poskytnout zástupcům zaměstnanců podporu při posuzování ekonomické situace dlužníka.

HLAVA II

RÁMCE PREVENTIVNÍ RESTRUKTURALIZACE

KAPITOLA 1

Dostupnost rámců pro preventivní restrukturalizaci

Článek 4

Dostupnost rámců pro preventivní restrukturalizaci

1. Členské státy zajistí, aby v případě hrozícího úpadku měli dlužníci přístup k rámci preventivní restrukturalizace, který jim umožní provést restrukturalizaci s cílem předejít úpadku a zajistit jejich životaschopnost, aniž by byla dotčena jiná řešení k zabránění úpadku, a ochránit tak pracovní místa a zachovat fungování podniku.

2. Členské státy mohou stanovit, že dlužníci, kteří byli odsouzeni pro závažné porušení povinností v oblasti účetnictví a výkaznictví podle vnitrostátního práva, mohou využít rámec pro preventivní restrukturalizaci pouze poté, co přijmou vhodná opatření k nápravě problémů, které vedly k odsouzení, s cílem poskytnout věřitelům potřebné informace, které jim umožní přijmout rozhodnutí v průběhu jednání o restrukturalizaci.

3. Členské státy mohou nadále zachovat nebo zavést test životaschopnosti podle vnitrostátního práva za podmínky, že účelem tohoto testu je vyloučit dlužníky, kteří nemají perspektivu životaschopnosti, a že tento test lze provést bez nepříznivých důsledků pro majetek dlužníka.

4. Členské státy mohou omezit počet přístupů dlužníka za určité období k rámci preventivní restrukturalizace stanovenému touto směrnicí.

5. Rámec preventivní restrukturalizace stanovený touto směrnicí může být tvořen jedním nebo více postupy, opatřeními nebo ustanoveními, z nichž některé mohou být uplatňovány mimosoudně, aniž jsou dotčeny jakékoli jiné rámce pro restrukturalizaci podle vnitrostátního práva.

Členské státy zajistí, aby takové rámce restrukturalizace poskytovaly dlužníkům a dotčeným stranám práva a záruky stanovené v této hlavě jednotným způsobem.

6. Členské státy mohou zavést ustanovení omezující zapojení soudního nebo správního orgánu do rámců preventivní restrukturalizace jen na takový rozsah, jaký je nezbytný a přiměřený, přičemž současně zajistí, aby byla chráněna práva kterýchkoli dotčených stran a příslušných zainteresovaných stran.

7. Rámec preventivní restrukturalizace stanovené touto směrnicí musí být k dispozici na žádost dlužníků.

8. Členské státy mohou také stanovit, že rámce preventivní restrukturalizace stanovené touto směrnicí jsou se souhlasem dlužníka k dispozici na návrh věřitelů a zástupců zaměstnanců. Členské státy mohou omezit požadavek na získání souhlasu dlužníka pouze na případy, kdy jsou dlužníci malými a středními podniky.

KAPITOLA 2

Usnadnění jednání o plánech preventivní restrukturalizace

Článek 5

Dlužník s dispozičními oprávněními

1. Členské státy zajistí, aby si dlužníci přistupující k postupům preventivní restrukturalizace zachovali i nadále úplnou, nebo alespoň částečnou kontrolu nad svým majetkem a každodenním provozem podniku.

2. Je-li to nezbytné, o jmenování odborníka na restrukturalizaci soudním nebo správním orgánem se rozhoduje na individuální bázi, s výjimkou určitých okolností, za nichž členské státy mohou vyžadovat povinné jmenování takového odborníka v každém případě.

3. Členské státy stanoví, že odborník na restrukturalizaci bude jmenován za účelem poskytnutí pomoci dlužníkovi a věřitelům při jednání o plánu restrukturalizace a jeho vypracovávání alespoň v těchto případech:

- a) přizná-li soudní nebo správní orgán v souladu s čl. 6 odst. 3 všeobecné přerušení vymáhání individuálních nároků a rozhodne-li, že odborník na restrukturalizaci je zapotřebí k ochraně zájmů stran;
- b) musí-li být restrukturalizační plán potvrzen soudním nebo správním orgánem prostřednictvím vnučení třídám („cross-class cram-down“) podle článku 11; nebo
- c) požádá-li o to dlužník nebo většina věřitelů za podmínky, že ve druhém případě nesou náklady na odborníka věřitelé.

Článek 6

Přerušení vymáhání individuálních nároků

1. Členské státy zajistí, aby dlužníci mohli využít přerušení vymáhání individuálních nároků v zájmu podpory jednání o restrukturalizačním plánu v rámci preventivní restrukturalizace.

Členské státy mohou stanovit, že soudní nebo správní orgány mohou odmítnout přiznání přerušení vymáhání individuálních nároků, není-li nezbytné nebo nesplnilo-li by cíl vymezený v prvním pododstavci.

2. Aniž jsou dotčeny odstavce 4 a 5, členské státy zajistí, aby se přerušení vymáhání individuálních nároků mohlo vztahovat na všechny typy pohledávek, včetně zajištěných pohledávek a přednostních pohledávek.

3. Členské státy mohou stanovit, že přerušení vymáhání individuálních nároků může být všeobecné, vztahující se na všechny věřitele, nebo omezené, vztahující se jen na jednoho nebo více jednotlivých věřitelů nebo kategorií věřitelů.

V případě omezeného přerušení se toto přerušení uplatní pouze na věřitele, kteří byli v souladu s vnitrostátním právem informováni o jednání uvedeném v odstavci 1 o restrukturalizačním plánu nebo o přerušení.

4. Členské státy mohou vyloučit určité pohledávky nebo kategorie pohledávek z působnosti přerušení vymáhání individuálních nároků za přesně vymezených okolností, je-li takové vyloučení řádně odůvodněné, a pokud:

a) není pravděpodobné, že vymáhání ohrozí restrukturalizaci podniku; nebo

b) by přerušení nespravedlivě poškodilo věřitele daných pohledávek.

5. Odstavec 2 se nepoužije na pohledávky pracovníků.

Odchylně od prvního pododstavce mohou členské státy odstavec 2 na pohledávky pracovníků použít, pokud a v rozsahu, v jakém členské státy zajistí, aby bylo splacení těchto pohledávek zaručeno v rámci preventivní restrukturalizace při podobné úrovni ochrany.

6. Počáteční délka trvání přerušení vymáhání individuálních nároků musí být omezena na dobu nejvýše čtyř měsíců.

7. Bez ohledu na odstavec 6 mohou členské státy umožnit, aby soudní nebo správní orgány na žádost dlužníka, věřitele nebo případně odborníka na restrukturalizaci prodloužily trvání přerušení vymáhání individuálních nároků nebo rozhodly o novém přerušení vymáhání individuálních nároků. Takové prodloužení nebo nové přerušení vymáhání individuálních nároků budou přiznány, pouze pokud z přesně vymezených okolností vyplývá, že přiznání takového prodloužení nebo nového přerušení je řádně odůvodněné, například pokud:

a) v jednáních o restrukturalizačním plánu bylo dosaženo příslušného pokroku;

b) pokračováním přerušení vymáhání individuálních nároků nejsou nespravedlivě poškozena práva nebo zájmy kterýchkoli dotčených stran; nebo

c) ve vztahu k dlužníkovi nebylo doposud zahájeno insolvenční řízení, které by mohlo podle vnitrostátního práva skončit jeho likvidací.

8. Celkové trvání přerušení vymáhání individuálních nároků, včetně prodloužení a obnovení nesmí přesáhnout dvanáct měsíců.

Rozhodnou-li členské státy, že provedou tuto směrnici prostřednictvím jednoho nebo více postupů nebo opatření, které nesplňují podmínky pro oznámení podle přílohy A nařízení (EU) 2015/848, celkové trvání přerušení v rámci takových postupů musí být omezeno na nejvýše čtyři měsíce, pokud se místo soustředění hlavních zájmů dlužníka v období tří měsíců před podáním návrhu na zahájení postupu preventivní restrukturalizace přesunulo z jiného členského státu e.

9. Členské státy zajistí, aby soudní nebo správní orgány mohly zrušit přerušení vymáhání individuálních nároků v těchto případech:

a) přerušení nadále neplní cíl podporovat jednání o restrukturalizačním plánu, například ukáže-li se, že určitá část věřitelů, která by podle vnitrostátního práva mohla zabránit přijetí restrukturalizačního plánu, nepodporuje pokračování v jednání;

b) na návrh dlužníka či odborníka na restrukturalizaci;

- c) stanoví-li tak vnitrostátní právo, pokud přerušeni vymáhání individuálních nároků nespravedlivě poškozují nebo by poškodilo jednoho nebo více věřitelů či jednu nebo více tříd věřitelů; nebo
- d) stanoví-li tak vnitrostátní právo, pokud přerušeni povede k úpadku věřitele.

Pravomoc podle prvního pododstavce zrušit přerušeni vymáhání individuálních nároků mohou členské státy omezit na situace, kdy věřitelé neměli příležitost být slyšeni před tím, než přerušeni vstoupilo v platnost, nebo než soudní či správní orgán povolil jeho prodloužení.

Členské státy mohou stanovit minimální dobu, která nepřekročí lhůtu stanovenou v odstavci 6, během níž nelze přerušeni vymáhání individuálních nároků zrušit.

Článek 7

Důsledky přerušeni vymáhání individuálních nároků

1. Pokud povinnost dlužníka podat návrh na zahájení insolvenčního řízení, které by mohlo skončit likvidací dlužníka, stanovená vnitrostátním právem vznikne během přerušeni vymáhání individuálních nároků, musí být tato povinnost po dobu daného přerušeni odložena.
2. Přerušeni vymáhání individuálních nároků podle článku 6 se po dobu trvání přerušeni na žádost jednoho nebo více věřitelů odloží zahájení insolvenčního řízení, které by mohlo skončit likvidací dlužníka.
3. Členské státy se mohou odchýlit od odstavců 1 a 2 v situacích, kdy není dlužník schopen dostát svým splatným závazkům. V takových případech členské státy zajistí, aby soudní nebo správní orgán mohl rozhodnout, že zachová výhodu přerušeni vymáhání individuálních nároků, pokud by s ohledem na okolnosti případu zahájení insolvenčního řízení, které by mohlo skončit likvidací dlužníka, nebylo ve společném zájmu věřitelů.
4. Členské státy stanoví pravidla, která věřitelům, na něž se přerušeni vztahuje, zabrání v tom, aby odkládali plnění, ukončovali, urychlovali nebo jakýmkoli jiným způsobem upravovali zásadní nesplněné smlouvy na úkor dlužníka v souvislosti s dluhy, které vznikly před přerušeni, pouze z důvodu, že nebyly dlužníkem uhrazeny. Zásadními nesplněnými smlouvami se rozumí nesplněné smlouvy, které jsou nezbytné pro pokračování každodenního provozu podniku, včetně smluv týkajících se dodávek, jejichž pozastavení by vedlo k zastavení činnosti dlužníka.

Prvním pododstavcem není vyloučena možnost, aby členské státy poskytly takovým věřitelům příslušné záruky s cílem zabránit tomu, aby byli v důsledku uvedeného pododstavce nespravedlivě poškozeni.

Členské státy mohou stanovit, že tento odstavec se použije také na nezásadní nesplněné smlouvy.

5. Členské státy zajistí, aby věřitelům nebylo umožněno odkládat plnění, ukončovat, urychlovat nebo jakýmkoli jiným způsobem upravovat nesplněné smlouvy na úkor dlužníka prostřednictvím smluvní doložky stanovující taková opatření, a to pouze z důvodu:
 - a) návrhu na zahájení řízení o preventivní restrukturalizaci;
 - b) žádosti o přerušeni vymáhání individuálních nároků;
 - c) zahájení řízení o preventivní restrukturalizaci; nebo
 - d) přiznání přerušeni vymáhání individuálních nároků jako takového.

6. Členské státy mohou stanovit, že přerušeni vymáhání individuálních nároků se nepoužije na dohody o vzájemném zápočtu, včetně dohod o závěrečném vypořádání, na finančních trzích, trzích s energií a komoditních trzích ani za okolností, kdy se nepoužije čl. 31 odst. 1, pokud jsou takové dohody podle vnitrostátního insolvenčního práva vymahatelné. Přerušeni se však použije na případy, kdy věřitel vymáhá na dlužníkovu pohledávku, která vznikla v důsledku plnění dohody o vzájemném zápočtu.

První pododstavec se nepoužije na smlouvy o dodávkách zboží, služeb nebo energií nutné pro provoz podniku dlužníka, ledaže tyto smlouvy mají formu pozice obchodované na burze nebo jiném trhu, která může být kdykoli nahrazena v aktuální tržní hodnotě.

7. Členské státy zajistí, aby skutečnost, že přerušení vymáhání individuálních nároků skončilo bez přijetí restrukturalizačního plánu, sama o sobě nevedla k zahájení insolvenčního řízení, které by mohlo skončit likvidací dlužníka, pokud ovšem nejsou splněny ostatní podmínky pro jeho zahájení stanovené vnitrostátním právem.

KAPITOLA 3

Restrukturalizační plány

Článek 8

Obsah restrukturalizačních plánů

1. Členské státy vyžadují, aby restrukturalizační plány předkládané k přijetí v souladu s článkem 9 nebo k potvrzení soudním nebo správním orgánem v souladu s článkem 10 obsahovaly alespoň tyto informace:

- a) totožnost dlužníka;
- b) majetek a závazky dlužníka v okamžiku předložení restrukturalizačního plánu, včetně hodnoty majetku, popis ekonomické situace dlužníka a postavení pracovníků a popis příčin a rozsahu obtíží dlužníka;
- c) dotčené strany, ať už vyjmenované jednotlivě, nebo popsané prostřednictvím kategorií dluhu podle vnitrostátního práva, jakož i jejich pohledávky nebo podíly uvedené v restrukturalizačním plánu;
- d) v příslušných případech třídy, do nichž byly dotčené strany seskupeny pro účely přijetí restrukturalizačního plánu, a hodnoty pohledávek a podílů v jednotlivých třídách;
- e) v příslušných případech strany, ať už vyjmenované jednotlivě, nebo popsané prostřednictvím kategorií dluhu podle vnitrostátního práva, které nejsou dotčeny restrukturalizačním plánem, spolu s popisem důvodů, proč se navrhuje, aby se jich restrukturalizační plán nedotýkal;
- f) v příslušných případech totožnost odborníka na restrukturalizaci;
- g) podmínky restrukturalizačního plánu zahrnující zejména:
 - i) jakákoliv navrhovaná restrukturalizační opatření uvedená v čl. 2 odst. 1 bodě 1;
 - ii) v příslušných případech navrhovanou dobu trvání navrhovaných restrukturalizačních opatření;
 - iii) ujednání týkající se informování zástupců zaměstnanců a konzultací s nimi v souladu unijním a vnitrostátním právem;
 - iv) v příslušných případech celkové důsledky týkající se zaměstnanosti, jako je propouštění, práce v režimu zkrácené pracovní doby nebo podobné;
 - v) odhadované finanční toky dlužníka, stanoví-li tak vnitrostátní právo, a
 - vi) případné nové financování, s nímž se v rámci restrukturalizačního plánu počítá, a odůvodnění toho, proč je k provedení daného plánu zapotřebí;
- h) odůvodnění, které vysvětluje, proč má restrukturalizační plán přiměřené vyhlídky na to, že zabrání úpadku dlužníka a zajistí životaschopnost podniku, včetně nezbytných předpokladů úspěchu plánu. Členské státy mohou vyžadovat, aby odůvodnění bylo vyhotoveno nebo schváleno externím znalcem nebo odborníkem na restrukturalizaci, pokud byl tento odborník jmenován.

2. Členské státy zpřístupní on-line komplexní kontrolní seznam pro účely restrukturalizačních plánů, přizpůsobený potřebám malých a středních podniků. Kontrolní seznam musí obsahovat praktické pokyny pro vypracování restrukturalizačního plánu podle vnitrostátního práva.

Kontrolní seznam musí být k dispozici v úředním jazyce nebo jazycích členského státu. Členské státy zváží zpřístupnění kontrolního seznamu alespoň v jednom dalším jazyce, zejména v jazyce používaném v mezinárodním obchodě.

Článek 9

Přijetí restrukturalizačních plánů

1. Členské státy zajistí, aby dlužníci měli právo předložit restrukturalizační plány k přijetí dotčenými stranami bez ohledu na to, kdo žádá o postup preventivní restrukturalizace podle článku 4.

Členské státy mohou rovněž stanovit, že věřitelé a odborníci na restrukturalizaci mají právo předložit restrukturalizační plány a za jakých podmínek tak mohou učinit.

2. Členské státy zajistí, aby dotčené strany měly právo hlasovat o přijetí restrukturalizačního plánu.

Strany, které nejsou restrukturalizačním plánem dotčeny, nemají při přijímání tohoto plánu hlasovací práva.

3. Bez ohledu na odstavec 2 mohou členské státy vyloučit z práva hlasovat tyto strany:

- a) držitele majetkových podílů;
- b) věřitele, jejichž pohledávky se řadí za pohledávky běžných nezajištěných věřitelů v normálním pořadí priorit při likvidaci; nebo
- c) jakoukoli stranu spřízněnou s dlužníkem nebo dlužníkovým podnikem se střetem zájmů podle vnitrostátního práva.

4. Členské státy zajistí, aby se s dotčenými stranami zacházelo v oddělených třídách, které odrážejí dostatečnou míru společných zájmů na základě ověřitelných kritérií, v souladu s vnitrostátním právem. Přinejmenším se pro účely přijetí restrukturalizačního plánu musí v oddělených třídách zacházet s věřiteli zajištěných a nezajištěných pohledávek.

Členské státy mohou rovněž stanovit, že s pohledávkami pracovníků se zachází v jejich vlastní oddělené třídě.

Členské státy mohou stanovit, že dlužníci, kteří jsou malými nebo středními podniky, se mohou rozhodnout nezacházet s dotčenými stranami v oddělených třídách.

Členské státy zavedou vhodná opatření k zajištění toho, že při tvorbě tříd je zvláštní pozornost věnována ochraně zranitelných věřitelů, jako jsou malí dodavatelé.

5. Hlasovací práva a tvorbu tříd posoudí soudní nebo správní orgán, je-li podána žádost o potvrzení restrukturalizačního plánu.

Členské státy mohou vyžadovat, aby hlasovací práva a tvorbu tříd posoudil a potvrdil soudní nebo správní orgán v dřívější fázi, než je fáze uvedená v prvním pododstavci.

6. Restrukturalizační plán je přijat dotčenými stranami za předpokladu, že je v každé třídě dosaženo většiny podle výše pohledávek nebo podílů. Členské státy mohou navíc vyžadovat, aby v každé třídě bylo dosaženo většiny podle počtu dotčených stran.

Členské státy stanoví většiny požadované pro přijetí restrukturalizačního plánu. Tyto většiny nesmí být vyšší než 75 % podle výše pohledávek nebo podílů v každé třídě, nebo případně podle počtu dotčených stran v každé třídě.

7. Bez ohledu na odstavce 2 až 6 mohou členské státy stanovit, že formální hlasování o přijetí restrukturalizačního plánu lze nahradit dohodou s potřebnou většinou.

Článek 10

Potvrzení restrukturalizačních plánů

1. Členské státy zajistí, aby přinejmenším následující restrukturalizační plány byly pro strany závazné, pouze pokud je potvrdí soudní nebo správní orgán:

- a) restrukturalizační plány, které se dotýkají pohledávek nebo podílů nesouhlasících dotčených stran;
- b) restrukturalizační plány, které předpokládají nové financování;
- c) restrukturalizační plány, které zahrnují ztrátu více než 25 % pracovní síly, pokud tuto ztrátu povoluje vnitrostátní právo.

2. Členské státy zajistí, aby podmínky, za kterých může být restrukturalizační plán potvrzen soudním nebo správním orgánem, byly jasně vymezeny a zahrnovaly alespoň následující:

- a) restrukturalizační plán byl přijat v souladu s článkem 9;
- b) s věřiteli s dostatečnou mírou společných zájmů v téže třídě se zachází rovnocenně, a způsobem přiměřeným k jejich pohledávkám;
- c) oznámení o restrukturalizačním plánu bylo uskutečněno v souladu s vnitrostátním právem všem dotčeným stranám;
- d) v případě existence nesouhlasících věřitelů restrukturalizační plán splňuje test nejlepších zájmů věřitelů;
- e) v příslušných případech, jakékoli nové financování je nutné k provedení restrukturalizačního plánu a nepoškozuje nespravedlivě zájmy věřitelů.

Soudní nebo správní orgán posoudí splnění prvního pododstavce písm. d) pouze v případě, že byly z tohoto důvodu podány proti restrukturalizačnímu plánu námítky.

3. Členské státy zajistí, aby soudní nebo správní orgány měly možnost odmítnout potvrdit restrukturalizační plán, pokud by tento plán neměl přiměřené vyhlídky zabránit úpadku dlužníka nebo zajistit životaschopnost podniku.

4. Členské státy zajistí, aby v případech, kdy je pro závaznost restrukturalizačního plánu nutné potvrzení soudním nebo správním orgánem, bylo rozhodnutí přijato efektivně s cílem zajistit urychlené vyřízení záležitosti.

Článek 11

Vnucení třídám

1. Členské státy zajistí, aby restrukturalizační plán, který není schválen dotčenými stranami ve všech hlasovacích třídách, jak je vymezeno v čl. 9 odst. 6, mohl být potvrzen soudním nebo správním orgánem na návrh dlužníka nebo se souhlasem dlužníka a stal se závazným pro nesouhlasící hlasovací třídy, pokud daný restrukturalizační plán splňuje alespoň tyto podmínky:

- a) je v souladu s čl. 10 odst. 2 a 3;
- b) byl schválen:
 - i) většinou hlasovacích tříd dotčených stran, pokud alespoň jedna z těchto tříd je třídou zajištěných věřitelů nebo má vyšší prioritu než třída běžných nezajištěných věřitelů, nebo pokud tomu tak není, potom
 - ii) alespoň jednou z hlasovacích tříd dotčených stran, nebo, stanoví-li tak vnitrostátní právo, poškozených stran, kromě třídy držitelů majetkových podílů nebo jakékoli jiné třídy, která by při ocenění dlužníka za předpokladu trvání podniku neobdržela žádnou platbu ani si neponechala žádný podíl, nebo u níž lze v souladu s vnitrostátním právem přiměřeně předpokládat, že by neobdržela žádnou platbu ani si neponechala žádný podíl, pokud by se použilo normální pořadí priorit při likvidaci podle vnitrostátního práva;
- c) zajišťuje, aby se s nesouhlasící hlasovací třídou dotčených věřitelů zacházelo alespoň stejně příznivě jako s jakoukoli jinou třídou stejné priority a příznivěji než s jakoukoli třídou s nižší prioritou; a
- d) žádná třída dotčených stran nemůže podle restrukturalizačního plánu obdržet nebo si ponechat více než plnou výši svých pohledávek nebo podílů.

Odchylně od prvního pododstavce mohou členské státy omezit požadavek souhlasu dlužníka na případy, kdy jsou dlužníky malé a střední podniky.

Členské státy mohou zvýšit minimální počet tříd dotčených stran, nebo stanoví-li tak vnitrostátní právo, poškozených stran, který je nutný ke schválení plánu podle písm. b) prvního pododstavce bodu ii).

2. Odchylně od odst. 1 prvního pododstavce písm. c) mohou členské státy stanovit, aby nároky dotčených věřitelů v nesouhlasící hlasovací třídě byly uspokojeny v plné výši stejnými nebo rovnocennými prostředky, pokud má jakákoli třída s nižší prioritou na základě restrukturalizačního plánu obdržet jakoukoli platbu nebo si ponechat jakýkoli podíl.

Členské státy mohou zachovat nebo zavést ustanovení odchylná od prvního pododstavce, je-li to nutné k dosažení cílů restrukturalizačního plánu, a pokud restrukturalizační plán nespravedlivě nepoškozuje práva nebo zájmy kterékoli z dotčených stran.

Článek 12

Držitelé majetkových podílů

1. Pokud členské státy vyloučí držitele majetkových podílů z použití článků 9 až 11, musí jinými prostředky zajistit, aby daným držitelům majetkových podílů nebylo umožněno nepřiměřeně bránit nebo klást překážky přijetí a potvrzení restrukturalizačního plánu.
2. Členské státy rovněž zajistí, aby držitelům majetkových podílů nebylo umožněno nepřiměřeně bránit nebo klást překážky provedení restrukturalizačního plánu.
3. Členské státy mohou přizpůsobit vymezení toho, co znamená nepřiměřeně bránit nebo klást překážky podle tohoto článku, aby se mimo jiné zohlednilo, zda je dlužník malým či středním podnikem, nebo velkým podnikem, navržená restrukturalizační opatření dotýkající se práv držitelů majetkových podílů, typ držitele majetkových podílů, zda je dlužník právníkou nebo fyzickou osobou nebo zda společníci v obchodní společnosti ručí omezeně či neomezeně.

Článek 13

Pracovníci

1. Členské státy zajistí, aby rámcem preventivní restrukturalizace nebyla dotčena individuální a kolektivní práva pracovníků podle unijního a vnitrostátního pracovního práva, jako například:
 - a) právo na kolektivní vyjednávání a protestní akce a
 - b) právo na informování a projednávání v souladu se směrnicí 2002/14/ES a směrnicí 2009/38/ES, zejména:
 - i) informování zástupců zaměstnanců o nejnovějším a pravděpodobném vývoji činností podniku nebo závodu a o jeho hospodářské situaci, což jim umožní sdělit dlužníkovi případné obavy ohledně situace podniku a nutnosti zvážit restrukturalizační mechanismy;
 - ii) informování zástupců zaměstnanců o jakémkoliv postupu preventivní restrukturalizace, který by mohl mít dopad na zaměstnanost, například na schopnost pracovníků obdržet svou mzdu a jakékoli budoucí platby, včetně plateb vyplývajících ze zaměstnaneckého penzijního pojištění;
 - iii) informování zástupců zaměstnanců o restrukturalizačních plánech a projednávání těchto plánů s nimi před tím, než jsou předloženy k přijetí podle článku 9 nebo k potvrzení soudním či správním orgánem podle článku 10;
 - c) práva zaručená směrnicemi 98/59/ES, 2001/23/ES a 2008/94/ES.
2. Zahrnuje-li restrukturalizační plán opatření vedoucí ke změnám organizace práce nebo smluvních vztahů s pracovníky, pracovníci schválí taková opatření, pokud vnitrostátní právo nebo kolektivní smlouvy takové schválení v těchto případech stanoví.

Článek 14

Ocenění soudním nebo správním orgánem

1. Soudní nebo správní orgán přijme rozhodnutí o ocenění podniku dlužníka, pouze pokud nesouhlasící dotčená strana podá námitky proti restrukturalizačnímu plánu buď:
 - a) z důvodu údajného nesplnění testu nejlepšího zájmu věřitelů podle čl. 2 odst. 1 bodu 6; nebo
 - b) z důvodu údajného porušení podmínek vnučení třídám podle čl. 11 odst. 1 písm. b) bodu ii).

2. Členské státy zajistí, aby pro účely přijetí rozhodnutí o ocenění v souladu s odstavcem 1 soudní nebo správní orgány mohly jmenovat nebo vyslechnout řádně kvalifikované znalce.
3. Pro účely odstavce 1 členské státy zajistí, aby nesouhlasící dotčená strana mohla vznést námitku u soudního nebo správního orgánu, který byl požádán o potvrzení restrukturalizačního plánu.

Členské státy mohou stanovit, že takovou námitku lze vznést v souvislosti s odvoláním proti rozhodnutí o potvrzení restrukturalizačního plánu.

Článek 15

Účinky restrukturalizačních plánů

1. Členské státy zajistí, aby restrukturalizační plány, jež potvrdí soudní nebo správní orgán, byly závazné pro všechny dotčené strany jmenované nebo popsané v souladu s čl. 8 odst. 1 písm. c).
2. Členské státy zajistí, aby věřitelé, kteří se podle vnitrostátního práva na přijímání restrukturalizačního plánu nepodílejí, nebyli tímto plánem dotčeni.

Článek 16

Odvolání

1. Členské státy zajistí, aby jakékoli odvolání podle vnitrostátního práva proti rozhodnutí o potvrzení nebo zamítnutí restrukturalizačního plánu přijatému soudním orgánem bylo předloženo vyššímu soudnímu orgánu.

Členské státy zajistí, aby odvolání proti rozhodnutí o potvrzení nebo zamítnutí restrukturalizačního plánu přijatému správním orgánem bylo předloženo soudnímu orgánu.

2. Odvolání musí být řešena efektivně v zájmu urychleného vyřízení.
3. Odvolání proti rozhodnutí potvrzujícímu restrukturalizační plán nemá odkladné účinky na provádění plánu.

Odchylně od prvního pododstavce mohou členské státy stanovit, že soudní orgány mohou odložit výkon restrukturalizačního plánu nebo jeho částí, je-li to potřebné a vhodné k ochraně zájmů některé ze stran.

4. Členské státy zajistí, aby v případě, že je odvolání podle odstavce 3 vyhověno, mohl soudní orgán buď:
 - a) nepotvrdit restrukturalizační plán; nebo
 - b) potvrdit restrukturalizační plán buď se změnami, stanoví-li tak vnitrostátní právo, nebo beze změn.

Členské státy mohou stanovit, že je-li plán potvrzen podle prvního pododstavce písm. b), obdrží strana, která utrpěla peněžitou ztrátu a jejímuž odvolání bylo vyhověno, náhradu.

KAPITOLA 4

Ochrana nového financování, prozatímního financování a jiných transakcí souvisejících s restrukturalizací

Článek 17

Ochrana nového financování a prozatímního financování

1. Členské státy zajistí, aby nové financování a prozatímní financování byla dostatečně chráněna. V případě jakéhokoli následného úpadku dlužníka přinejmenším platí, že:
 - a) nové financování a prozatímní financování nesmí být prohlášena za neplatná, relativně neplatná nebo nevymahatelná

- b) poskytovatelům takového financování nesmí vzniknout občanskoprávní, správní ani trestní odpovědnost z důvodu, že takové financování poškozuje věřitele jako celek, ledaže existují jiné důvody stanovené vnitrostátním právem.
2. Členské státy mohou stanovit, že odstavec 1 se použije pouze na nové financování v případech, kdy byl restrukturalizační plán potvrzen soudním nebo správním orgánem, nebo na prozatímní financování, které bylo předmětem předchozí kontroly.
3. Členské státy mohou z uplatňování odstavce 1 vyloučit prozatímní financování, které je poskytnuto poté, co dlužník přestal být schopen dostát svým splatným závazkům.
4. Členské státy mohou stanovit, že poskytovatelé nového nebo prozatímního financování mají právo obdržet v rámci následných insolvenčních řízení platbu přednostně před jinými věřiteli, kteří by jinak měli nadřazené nebo rovnocenné pohledávky.

Článek 18

Ochrana jiných transakcí souvisejících s restrukturalizací

1. Aniž je dotčen článek 17, členské státy zajistí, aby v případě jakéhokoli následného úpadku dlužníka nebyly transakce, které jsou přiměřené a bezprostředně nezbytné pro jednání o restrukturalizačním plánu, prohlášeny za neplatné, relativně neplatné nebo nevyzmatelné z důvodu, že poškozují věřitele jako celek, ledaže existují jiné důvody stanovené vnitrostátním právem.
2. Členské státy mohou stanovit, že se odstavec 1 použije pouze v případech, kdy je plán potvrzen soudním nebo správním orgánem nebo kdy byly takové transakce předmětem předchozí kontroly.
3. Členské státy mohou z uplatňování odstavce 1 vyloučit transakce, které jsou provedeny poté, co dlužník přestal být schopen dostát svým splatným závazkům.
4. Transakce uvedené v odstavci 1 zahrnují minimálně:
- a) úhradu poplatků a nákladů spojených s jednáním o restrukturalizačním plánu, s jeho přijetím nebo potvrzením;
 - b) úhradu poplatků a nákladů vynaložených při hledání odborného poradenství v úzké souvislosti s restrukturalizací;
 - c) úhradu mezd pracovníků za již odvedenou práci, aniž jsou dotčena jiná ochranná opatření podle unijního nebo vnitrostátního práva;
 - d) jakékoli platby a výdaje vynaložené v rámci běžné podnikatelské činnosti, jiné než platby a výdaje uvedené v písmenech a) až c).
5. Aniž je dotčen článek 17, členské státy zajistí, aby v případě jakéhokoli následného úpadku dlužníka jakékoli transakce, které jsou přiměřené a bezprostředně nezbytné pro provádění restrukturalizačního plánu a jsou provedeny v souladu s restrukturalizačním plánem potvrzeným soudním nebo správním orgánem, nebyly prohlášeny za neplatné, relativně neplatné nebo nevyzmatelné z důvodu, že poškozují věřitele jako celek, ledaže existují jiné důvody stanovené vnitrostátním právem.

KAPITOLA 5

Povinnosti vedoucích pracovníků

Článek 19

Povinnosti vedoucích pracovníků v případech hrozícího úpadku

Členské státy zajistí, aby v případech hrozícího úpadku vedoucí pracovníci řádně zohlednili přinejmenším:

- a) zájmy věřitelů, držitelů majetkových podílů a dalších zainteresovaných stran;
- b) nutnost přijmout kroky k zabránění úpadku a
- c) potřebu vyhnout se úmyslnému nebo hrubě nedbalému jednání, které ohrožuje životaschopnost podniku.

HLAVA III

ODDLUŽENÍ A ZÁKAZY ČINNOSTI

Článek 20

Přístup k oddlužení

1. Členské státy zajistí, aby podnikatelé v úpadku měli přístup k nejméně jednomu postupu, jenž může vést k úplnému oddlužení v souladu s touto směrnicí.

Členské státy mohou požadovat ukončení obchodu, živnosti, řemesla nebo povolání, s nímž souvisejí dluhy podnikatele v úpadku.

2. Členské státy, ve kterých je úplné oddlužení podmíněno částečným splacením dluhu podnikatelem, zajistí, aby související povinnost splacení vycházela z individuální situace podnikatele, a zejména aby byla úměrná jeho postžitelnému nebo disponibilnímu příjmu a majetku během doby oddlužení a zohledňovala spravedlivý zájem věřitelů.

3. Členské státy zajistí, aby podnikatelé, kteří byli oddluženi, mohli využít stávajících vnitrostátních rámců poskytujících podnikatelskou podporu pro podnikatele včetně přístupu k příslušným a aktuálním informacím o těchto rámcích.

Článek 21

Doba oddlužení

1. Členské státy zajistí, aby doba, po jejímž uplynutí mohou být podnikatelé v úpadku zcela oddluženi, nebyla delší než tři roky počínaje nejpozději:

- a) v případě postupu, který zahrnuje splátkový kalendář, dnem rozhodnutí soudního nebo správního orgánu, kterým se potvrzuje daný kalendář, nebo zahájením plnění daného kalendáře; nebo
- b) v případě jakéhokoli jiného postupu dnem rozhodnutí soudního nebo správního orgánu o zahájení tohoto postupu nebo stanovení majetkové podstaty podnikatele.

2. Členské státy zajistí, aby podnikatelé v úpadku, kteří splnili své povinnosti, pokud takové povinnosti existují podle vnitrostátního práva, byli oddluženi ke dni uplynutí doby oddlužení, aniž by museli soudní nebo správní orgán žádat o zahájení dalšího postupu vedle postupů uvedených v odstavci 1.

Aniž je dotčen první pododstavec, členské státy mohou zachovat nebo zavést ustanovení, která soudnímu nebo správnímu orgánu umožňují ověřit, zda podnikatelé splnili podmínky pro oddlužení.

3. Členské státy mohou stanovit, že úplné oddlužení nenaruší pokračování insolvenčního řízení zahrnujícího zpeněžení a rozdělení majetku podnikatele, jenž byl součástí majetkové podstaty uvedeného podnikatele ke dni uplynutí doby oddlužení.

Článek 22

Doba zákazu činnosti

1. Členské státy zajistí, aby v případě, že je podnikatel v úpadku oddlužen v souladu s touto směrnicí, veškeré zákazy zahájení nebo provozování obchodu, živnosti, řemesla nebo povolání založené výlučně na skutečnosti, že daný podnikatel je v úpadku, pozbyly účinků nejpozději na konci doby oddlužení.

2. Členské státy zajistí, aby po uplynutí doby oddlužení pozbyly zákazy činnosti uvedené v odstavci 1 tohoto článku účinku, aniž by bylo nutné žádat soudní nebo správní orgán o zahájení dalšího postupu vedle postupů uvedených v čl. 21 odst. 1.

Článek 23

Odchyly

1. Odchylně od článků 20 až 22 členské státy zachovají nebo zavedou ustanovení, která zamítají nebo omezují přístup k oddlužení, ruší výhodu oddlužení nebo stanoví delší doby pro úplné oddlužení nebo delší doby zákazu činnosti, pokud podnikatel v úpadku jednal podle vnitrostátního práva nepoctivě nebo se zlým úmyslem vůči věřitelům nebo dalším zainteresovaným stranám při zadlužování, během insolvenčního řízení nebo v průběhu splácení dluhu podle vnitrostátního práva, aniž jsou dotčena vnitrostátní pravidla týkající se důkazního břemene.
2. Odchylně od článků 20 až 22 mohou členské státy zachovat nebo zavést ustanovení, která zamítají, omezují přístup k oddlužení, ruší výhodu oddlužení nebo stanoví delší doby pro úplné oddlužení nebo delší doby zákazu činnosti, a to za určitých přesně stanovených okolností a pokud jsou tyto odchyly řádně odůvodněny, například pokud:
 - a) podnikatel v úpadku podstatným způsobem porušil povinnosti podle splátkového kalendáře nebo jakoukoli jinou právní povinnost, která má chránit zájmy věřitelů, včetně povinnosti maximalizovat výnosy pro věřitele;
 - b) podnikatel v úpadku porušil povinnost poskytovat informace nebo součinnost podle unijního a vnitrostátního práva;
 - c) existují zneužívající návrhy na oddlužení;
 - d) existuje další návrh na oddlužení během určitého období poté, co bylo podnikateli v úpadku přiznáno úplné oddlužení nebo bylo zamítnuto jeho úplné oddlužení z důvodu závažného porušení povinnosti poskytovat informace nebo součinnost;
 - e) nejsou pokryty náklady postupu vedoucího k oddlužení, nebo
 - f) je odchylka nezbytná k zajištění rovnováhy mezi právy dlužníka a právy jednoho či více věřitelů.
3. Odchylně od článku 21 mohou členské státy stanovit delší doby oddlužení v případech, kdy:
 - a) soudní nebo správní orgán schválí nebo nařídí ochranná opatření za účelem ochrany hlavního bydliště podnikatele v úpadku a případně rodiny podnikatele nebo majetku, jenž je zásadní pro pokračování obchodu, živnosti, řemesla nebo povolání podnikatele; nebo
 - b) nedochází ke zpeněžení hlavního bydliště podnikatele v úpadku a případně rodiny podnikatele.
4. Členské státy mohou vyloučit určité kategorie dluhu z oddlužení nebo mohou omezit přístup k oddlužení nebo stanovit delší dobu oddlužení, pokud jsou taková vyloučení, omezení nebo delší doby řádně odůvodněny, jako například v případě:
 - a) zajištěných dluhů;
 - b) dluhů vyplývajících z trestních sankcí nebo s nimi souvisejících;
 - c) dluhů vyplývajících z deliktní odpovědnosti;
 - d) dluhů souvisejících s vyživovacími povinnostmi vyplývajících z rodinných vztahů, rodičovství, manželství nebo švagrovství;
 - e) dluhů vzniklých po podání návrhu na postup vedoucí k oddlužení nebo po zahájení tohoto postupu a
 - f) dluhů vyplývajících z povinnosti uhradit náklady na postup vedoucí k oddlužení.
5. Odchylně od článku 22 mohou členské státy stanovit delší nebo neomezenou dobu zákazu činnosti, pokud podnikatel v úpadku vykonává povolání:
 - a) na které se vztahují zvláštní etická pravidla nebo zvláštní pravidla týkající se dobrého jména či odborných znalostí, a daný podnikatel uvedená pravidla porušil, nebo
 - b) zabývající se správou majetku jiných osob.

První pododstavec se použije rovněž tehdy, pokud podnikatel v úpadku žádá o přístup k povolání uvedenému v písmenech a) nebo b) uvedeného pododstavce.

6. Touto směrnici nejsou dotčena vnitrostátní pravidla týkající se jiných zákazů činnosti nařízených soudním nebo správním orgánem, než jsou zákazy uvedené v článku 22.

Článek 24

Konsolidace řízení týkajících se dluhů z podnikání a osobních dluhů

1. Členské státy zajistí, aby v případě, že podnikatel v úpadku má dluhy z podnikání vzniklé při provozování svého obchodu, živnosti, řemesla nebo povolání a zároveň i osobní dluhy vzniklé mimo rámec těchto činností, které nelze přiměřeně oddělit, byly pro účely úplného oddlužení tyto dluhy, pokud jsou osvoboditelné od placení, řešeny v jediném řízení.
2. Členské státy mohou stanovit, že pokud lze dluhy z podnikání a osobní dluhy oddělit, budou pro účely úplného oddlužení řešeny buď v oddělených, avšak koordinovaných řízeních, nebo v témž řízení.

HLAVA IV

OPATŘENÍ KE ZVÝŠENÍ ÚČINNOSTI POSTUPŮ RESTRUKTURALIZACE, INSOLVENCE A ODDLUŽENÍ

Článek 25

Soudní a správní orgány

Aniž jsou dotčeny nezávislost soudnictví a jakékoliv rozdíly v uspořádání soudního systému v rámci Unie, členské státy zajistí, aby:

- a) členové soudních a správních orgánů, které se zabývají postupy restrukturalizace, insolvence a oddlužení, absolvovali vhodnou odbornou přípravu a měli odborné znalosti nezbytné pro plnění svých povinností a
- b) postupy restrukturalizace, insolvence a oddlužení byly řešeny účinným způsobem za účelem urychleného vyřízení.

Článek 26

Odborníci na postupy restrukturalizace, insolvence a oddlužení

1. Členské státy zajistí, aby:
 - a) odborníci jmenovaní soudním nebo správním orgánem v postupech restrukturalizace, insolvence a oddlužení (dále jen „odborníci“) absolvovali vhodnou odbornou přípravu a měli odborné znalosti nezbytné pro plnění svých povinností;
 - b) podmínky způsobilosti, jakož i proces jmenování a odvolávání odborníků a jejich odstupování z funkce byly jasné, transparentní a spravedlivé;
 - c) při jmenování odborníka pro konkrétní případ, včetně případů obsahujících přeshraniční prvky, byla věnována náležitá pozornost zkušenostem a odborným znalostem odborníka a zvláštním rysům daného případu a
 - d) za účelem zabránění střetu zájmů měli dlužníci a věřitelé možnost buď vznést námitky proti výběru či jmenování odborníka, nebo požadovat výměnu odborníka.
2. Komise usnadní sdílení osvědčených postupů mezi členskými státy s cílem zlepšit kvalitu odborné přípravy napříč Uní, a to mimo jiné výměnou zkušeností a prostřednictvím nástrojů pro zvyšování kapacit.

Článek 27

Dohled nad odborníky a jejich odměňování

1. Členské státy zavedou vhodné dohledové a regulační mechanismy, aby bylo zajištěno, že práce odborníků podléhá účinnému dohledu, s cílem zabezpečit, že jejich služby jsou poskytovány účinným a kvalifikovaným způsobem a ve vztahu k účastníkům nestranně a nezávisle. Součástí těchto mechanismů jsou také opatření týkající se odpovědnosti odborníků, kteří při plnění svých povinností selhali.
2. Členské státy zajistí, aby informace o orgánech nebo subjektech vykonávajících dohled nad odborníky byly veřejně dostupné.
3. Členské státy mohou podporovat vypracování kodexů chování a jejich dodržování ze strany odborníků.
4. Členské státy zajistí, aby se odměna odborníků řídila pravidly, jež jsou v souladu s cílem účinného ukončení postupů.

Členské státy zajistí, aby byly zavedeny vhodné postupy k řešení případných sporů ohledně odměn.

Článek 28

Používání elektronických komunikačních prostředků

Členské státy zajistí, aby v postupech restrukturalizace, insolvence a oddlužení mohli účastníci postupů, odborník a soudní či správní orgán, mimo jiné i v přeshraničních situacích, za použití elektronických komunikačních prostředků provádět alespoň tyto úkony:

- a) přihlašování pohledávek;
- b) předkládání restrukturalizačních plánů nebo splátkových kalendářů;
- c) zasílání oznámení věřitelům;
- d) podávání námitek a odvolání.

HLAVA V

MONITOROVÁNÍ POSTUPŮ RESTRUKTURALIZACE, INSOLVENCE A ODDLUŽENÍ

Článek 29

Shromažďování údajů

1. Členské státy každoročně na vnitrostátní úrovni shromažďují a agregují údaje o postupech restrukturalizace, insolvence a oddlužení, rozčleněné podle druhu postupu a zahrnující alespoň tyto prvky:
 - a) počet postupů, o které bylo požádáno nebo které byly zahájeny, je-li toto zahájení stanoveno ve vnitrostátním právu, a postupů, které dosud probíhají nebo byly uzavřeny;
 - b) průměrná délka postupů od podání návrhu nebo od jejich zahájení, je-li toto zahájení stanoveno ve vnitrostátním právu, do jeho uzavření;
 - c) počet postupů jiných než těch podle písmena d), rozčleněných podle druhu výsledků;
 - d) počet návrhů na postupy restrukturalizace, které byly prohlášeny za nepřípustné, byly zamítnuty nebo byly vzaty zpět před zahájením.
2. Členské státy každoročně na vnitrostátní úrovni shromažďují a agregují údaje o počtu dlužníků, na něž se vztahovaly postupy restrukturalizace nebo insolvence a u nichž byl během tří let předcházejících podání návrhu nebo zahájení takového postupu, je-li toto zahájení stanoveno ve vnitrostátním právu, potvrzen restrukturalizační plán v rámci předchozího postupu restrukturalizace podle hlavy II.

3. Členské státy mohou každoročně na vnitrostátní úrovni shromažďovat a agregovat údaje o:
 - a) průměrných nákladech na jednotlivé druhy postupů;
 - b) průměrné výtěžnosti u zajištěných a nezajištěných věřitelů a případně samostatně u jiných druhů věřitelů;
 - c) počtu podnikatelů, kteří založí nový podnik poté, co podstoupili postup podle čl. 1 odst. 1 písm. b);
 - d) počtu ztracených pracovních míst v souvislosti s postupy restrukturalizace a insolvence.
4. Členské státy rozčlení údaje uvedené v odst. 1 písm. a) až c) a případně údaje uvedené v odstavci 3, jsou-li k dispozici, podle:
 - a) velikosti dotčených dlužníků, kteří nejsou fyzickými osobami;
 - b) toho, zda je dlužníkem, na něhož se vztahují postupy restrukturalizace nebo insolvence, fyzická nebo právnická osoba, a
 - c) toho, zda se postupy vedoucí k oddlužení týkají pouze podnikatelů, nebo všech fyzických osob.
5. Členské státy mohou shromažďovat a agregovat údaje uvedené v odstavcích 1 až 4 metodou výběru vzorků, která zajistí, že vzorky jsou reprezentativní z hlediska velikosti a rozmanitosti.
6. Členské státy shromažďují a agregují údaje uvedené v odstavcích 1, 2, 4 a případně v odstavci 3 za celé kalendářní roky končící vždy dnem 31. prosince každého roku, a to počínaje prvním celým kalendářním rokem následujícím po ... [den použitelnosti prováděcích aktů uvedených v odstavci 7]. Tyto údaje se sdělují každý rok Komisi prostřednictvím standardního formuláře pro sdělování údajů, a to vždy do 31. prosince kalendářního roku následujícího po roce, za který se údaje shromažďují.
7. Formulář pro sdělování údajů zmíněný v odstavci 6 tohoto článku Komise zavede prostřednictvím prováděcích aktů. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 30 odst. 2.
8. Komise na svých internetových stránkách zveřejní přístupnou a uživatelsky vstřícnou formou údaje sdělené v souladu s odstavcem 6.

Článek 30

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise navrhaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

HLAVA VI

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 31

Vztah k jiným aktům a mezinárodním nástrojům

1. Tyto předpisy se použijí bez ohledu na tuto směrnici:
 - a) směrnice 98/26/ES,
 - b) směrnice 2002/47/ES a
 - c) nařízení (EU) č. 648/2012.

2. Touto směrnicí nejsou dotčeny požadavky týkající se ochrany peněžních prostředků, které jsou pro platební instituce stanoveny podle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366⁽²⁴⁾ a pro instituce elektronických peněz podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES⁽²⁵⁾.

3. Touto směrnicí není dotčeno uplatňování Úmluvy o mezinárodních nárocích na mobilní zařízení a Protokolu k této úmluvě ve věcech příslušejících vybavení letadel, které byly podepsány v Kapském Městě dne 16. listopadu 2001, jejichž stranami jsou některé členské státy v době přijetí této směrnice.

Článek 32

Změna směrnice (EU) 2017/1132

V článku 84 směrnice (EU) 2017/1132 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„4. Členské státy se odchýlí od ustanovení čl. 58 odst. 1, článku 68, článků 72, 73 a 74, čl. 79 odst. 1 písm. b), čl. 80 odst. 1 a článku 81 v takovém rozsahu a na takovou dobu, jak je nezbytné ke zřízení rámce preventivní restrukturalizace stanoveného ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1023 (*).

Prvním pododstavcem není dotčena zásada rovného zacházení s akcionáři.

(*) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1023 ze dne 20. června 2019 o rámci preventivní restrukturalizace, o oddlužení a zákazech činnosti a opatřeních ke zvýšení účinnosti postupů restrukturalizace, insolvence a oddlužení a o změně směrnice (EU) 2017/1132 (směrnice o restrukturalizaci a insolvenční) (Úř. věst. L 172, 26.6.2019, s. 18).“

Článek 33

Ustanovení o přezkumu

Nejpozději do 17. července 2026 a poté každých pět let předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování a dopadech této směrnice, včetně uplatňování pravidel pro tvorbu tříd a hlasování ve vztahu ke zranitelným věřitelům, jako jsou například pracovníci. Na základě tohoto posouzení Komise předloží ve vhodných případech legislativní návrh, přičemž zváží přijetí dalších opatření ke konsolidaci a harmonizaci právního rámce v oblasti restrukturalizace, insolvence a oddlužení.

Článek 34

Provedení

1. Členské státy přijmou a zveřejní do 17. července 2021 právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí, s výjimkou ustanovení nezbytných pro dosažení souladu s čl. 28 písm. a), b) a c), která přijmou a zveřejní do 17. července 2024, a ustanovení nezbytných pro dosažení souladu s čl. 28 písm. d), která přijmou a zveřejní do 17. července 2026. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

Uvedené právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí členské státy použijí od 17. července 2021, s výjimkou ustanovení nezbytných pro dosažení souladu s čl. 28 písm. a), b) a c), která použijí od 17. července 2024, a ustanovení nezbytných pro dosažení souladu s čl. 28 písm. d), která použijí od 17. července 2026.

⁽²⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a zrušuje směrnice 2007/64/ES (Úř. věst. L 337, 23.12.2015, s. 35).

⁽²⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o omezitelném dohledu nad touto činností, o změně směrnice 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES (Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7).

2. Odchylně od odstavce 1 může být lhůta pro provedení stanovená odstavcem 1 prodloužena maximálně o jeden rok v případě členských států, které se při provádění této směrnice budou potýkat se zvláště velkými potížemi. O tom, že potřebují využít této možnosti prodloužení lhůty pro provedení, uvědomí členské státy Komisi do 17. ledna 2021.
3. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 35

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 36

Tato směrnice je určena členskými státy.

V Bruselu dne 20. června 2019.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předseda
G. CIAMBA